НАРОДНА
АРМІЯ
2 березня, 2017
#9 (5489)

ЧОМУ ІНОЗЕМНІ ЖУРНАЛІСТИ ПОРІВНЮЮТЬ АВДІЇВКУ З АЛЕППО?

Імовірно, тому, що і у випадку з містом у далекій Сирії, і у випадку з містом на українському Донбасі російсько-терористичні війська б'ють не лише по бойових позиціях, а й по мирних жителях

стор. 4

ПРО МАЙБУТНЮ РЕФОРМУ ГРОШОВОГО ТА ПЕНСІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ,

А також гарячі запитання щодо окремих виплат військовослужбовцям

стор. 6-7

«ЩОБ ПОЛАГОДИТИ КАБЕЛЬ, ВІН ПРОПОВЗ ЗАМІНОВАНОЮ ТА ПРОСТРІЛЮВАНОЮ СНАЙПЕРАМИ МІСЦИНОЮ 500 МЕТРІВ»

стор. 9

ЯК ОДЕСЬКІ КУРСАНТИ АНГЛІЮ ПІДКОРЮВАЛИ

Курсантам Військової академії (м. Одеса) Віталію Марціну та Владиславу Глібову випало стати слухачами Королівської військової академії в місті Сандхерст

стор. 11

СТАНДАРТИ НАТО: ЧОМУ ВАРТО НЕ ЗВОЛІКАТИ З ЇХНІМ УПРОВАДЖЕННЯМ

Від темпів упровадження стандартів НАТО напряму залежить й ефективність реформування нашого війська

стор. 13

МІНІ-АРТИЛЕРІЯ ВІТЧИЗНЯНОГО ВИРОБНИЦТВА

Про важливі особливості нових мінометів калібру 120, 82 та 60 мм вітчизняного виробництва розповідають фахівці Державного науково-випробувального центру ЗС України

стор. 14

«БЕРЕГИНІ В ПОГОНАХ»

Як повідомляла «Народна армія», 16 лютого підбито підсумки першого етапу регіонального конкурсу «Берегиня в погонах» серед жінок-військовослужбовців медичної служби ЗС України.

Після оголошення фіналісток до редакції надійшло ще чимало пропозицій. Тому організатори конкурсу ухвалили рішення провести додатковий відбір учасниць. Тож зустрічайте фіналісток додаткового етапу конкурсу

стор. 22

Марина Бондас грає Гімн України в одній із напівзруйнованих багатоповерхівок Авдіївки

«ЯКЩО МЕНІ ХТОСЬ СКАЖЕ: «ВИБИРАЙ: ГРАТИМЕШ У БЕРЛІНСЬКІЙ ФІЛАРМОНІЇ ЧИ ДЛЯ НАШИХ БІЙЦІВ У АТО?» — НЕ ЗАДУМУЮЧИСЬ, ВИБЕРУ ДРУГЕ»

СКРИПАЛЬКА МАРИНА БОНДАС, ЯКА Є МУЗИКАНТКОЮ СИМФОНІЧНОГО ОРКЕСТРУ В НІМЕЧЧИНІ, ЗІГРАЛА ГІМН УКРАЇНИ В ОДНІЙ ІЗ НАПІВЗРУЙНОВАНИХ БАГАТОПОВЕРХІВОК АВДІЇВКИ ПОРУЧ ІЗ ПОЗИЦІЯМИ ПРОРОСІЙСЬКИХ ТЕРОРИСТІВ

Імпровізований концерт Марини Бондас відбувся в перерві між обстрілами. «Сподіваюся, скрипку сьогодні почули всі. Особливо ті, хто на горизонті», — висловила надію волонтерка. Такою була відповідь дівчини на безсонні ночі й денні канонади, які влаштували бойовики жителям Авдіївки.

стор. 3

ПРЕЗИДЕНТ УКРАЇНИ:

«ДЯКУЮ ЗА БЕЗДОГАННЕ ВИКОНАННЯ ВОЄННОГО ОБОВ'ЯЗКУ Й ЗА ТВЕРДУ ПАТРІОТИЧНУ ПОЗИЦІЮ»

ГЛАВА ДЕРЖАВИ НАГОРОДИВ ВОЇНІВ, ЯКІ ЗАХИЩАЛИ АВДІЇВКУ

Президент України Петро Порошенко нагороджує військовослужбовців, які знаходяться на лікуванні у Дніпровській обласній клінічній лікарні ім. І.І. Мечникова

Президент України Петро Порошенко під час відвідання Дніпровської обласної клінічної лікарні ім. І. І. Мечникова зустрівся з бійцями Збройних Сил України, які лікуються після поранень, і вручив їм нагороди. Зокрема, він поспілкувався з військовими, які брали участь у бойових діях у районі Авдіївки під час загострення ситуації в січні — лютому цього року

Петро Порошенко побажав захисникам швидкого одужання. «Хотів би подякувати кожному з вас за бездоганне виконання воєнного обов'язку й за тверду, сильну патріотичну позицію. Упевнений: головне, що нам треба мати, — це віру в перемогу. Бо правда з нами, народ український з нами», — наголосив Президент. Він додав, що досвід військових, які вирішать після лікування продовжити службу в лавах ЗСУ, дуже важливий для подальшого захисту від агресії, повідомляє прес-служба Президента України.

«ГОЛОВНЕ, ЩО НАМ ТРЕБА МАТИ, — ЦЕ ВІРУ В ПЕРЕМОГУ. БО ПРАВДА З НАМИ, НАРОД УКРАЇНСЬКИЙ З НАМИ»

Глава держави вручив ордени «За мужність» III ступеня солдатові Олександру Кобилешному й старшому сержантові Сергію Курсову.

Старший солдат Олександр Кобилешний служить в АТО із червня 2015 року. З листопада 2016-го виконував бойові завдання в районі Авдіївки. 18 лютого 2017 року під час обстрілу противником військовослужбовець дістав осколкове поранення.

Старший сержант Сергій Курсов виконує бойові завдання в районі АТО з березня 2015 року. 16 лютого 2017 року військовий під час бою зазнав поранення.

Також медаллю «Захиснику Вітчизни» нагороджено молодшого сержанта Олександра Борисова, солдатів Євгенія Гальченка та Максима Ніку. Їх нагороджено за особисту мужність, виявлену під час захисту державного суверенітету й територіальної цілісності України, за вірність військовій присязі.

Крім того, Президент вручив цінні подарунки пораненим військовим.

НА МЕДИЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ 2017 РОКУ ПЕРЕДБАЧЕНО 327 МЛН ГРН

Президент доручив Міністру оборони України забезпечити надання Дніпровському військовому госпіталю коштів на ремонт та оновлення матеріальної бази одразу після повернення закладу до сфери управління Міноборони

За дорученням глави держави, перші 10 млн грн буде надано на закупівлю сучасного медичного обладнання й ремонт госпітальних приміщень, де лікуються бійці. Про це повідомила під час брифінгу в Українському кризовому медіацентрі начальник Управління комунікацій та преси МО України полковник Оксана Гаврилюк.

Зокрема, кошторисом Міністерства оборони України на медичне забезпечення Збройних Сил України у 2017 році передбачено 327 млн грн, що майже на 80 млн більше, як минулого року.

Понад 205 млн грн із цих коштів буде витрачено на закупівлю медикаментів і майже 93,5 млн грн — на закупівлю медичного обладнання.

Цього року на медичне забезпечення вже отримано 29 млн грн. Майже всю цю суму буде витрачено на закупівлю ліків.

Нині на лікуванні в закладах охорони здоров'я Міноборони перебуває 110 військовослужбовців Збройних Сил України, які зазнали поранення під час участі в антитерористичній операції. Вісім військовослужбовців лікуються за кордоном. Зокрема, четверо — у Німеччині, двоє — в Італії й по одному — у Латвії та США.

— 71 учасник АТО проходить реабілітацію в санаторно-курортних закладах Збройних Сил України. Усього за минулий рік реабілітацію у військових медичних закладах пройшов 1191 військовослужбовець, цього року — уже 60 учасників АТО, — зазначила полковник Оксана Гаврилюк.

ЦЬОГО РОКУ НА ТЕРИТОРІЇ УКРАЇНИ ВІДБУДЕТЬСЯ ТРИ БАГАТОНАЦІОНАЛЬНИХ НАВЧАННЯ

Також підрозділи Збройних Сил України візьмуть участь у 20 командно-штабних навчаннях за кордоном із залученням окремих представників ЗС України та в 16 багатонаціональних навчаннях за межами України із залученням підрозділів, повідомили в Управлінні комунікацій та преси МО України.

До участі в навчаннях на території України буде залучено близько 12,5 тисячі військовослужбовців Збройних Сил України. З боку країн-партнерів — близько 7,5 тисячі учасників.

А до багатонаціональних навчань за межами України буде залучено близько півтори тисячі військовослужбовців ЗС України з озброєнням та військовою технікою.

Усі багатонаціональні навчання спрямовано насамперед на підготовку підрозділів Збройних Сил України до відсічі збройної агресії, і вони є інтегрованим елементом бойової підготовки військ.

Водночас основні зусилля командування зосереджено на підвищенні бойової готовності та сумісності ЗС України з підрозділами держав — членів НАТО, на підготовці штабів усіх рівнів відповідно до вимог і стандартів НАТО, а також на індивідуальній та колективній підготовці особового складу Збройних Сил України до виконання завдань з урахуванням вимог і стандартів Альянсу.

МІЖНАРОДНІ ПАРТНЕРИ МАЮТЬ СИЛЬНІШЕ ТИСНУТИ НА РФ

Перший заступник Голови Верховної Ради України Ірина Геращенко під час дискусії високого рівня «Ситуація в галузі прав людини в Криму», що відбувається в рамках 34-ї сесії Ради ООН у Женеві, Швейцарська Конфедерація, наголосила, що агресія Російської Федерації на Донбасі є наслідком недостатнього тиску з боку міжнародних партнерів після анексії Криму та міста Севастополя у 2014 році.

Політик заявила, що після трирічної окупації Автономної Республіки Крим і міста Севастополя Російською Федерацією ситуація із забезпеченням прав людини різко погіршилася для значної кількості тамтешніх жителів, особливо для представників кримськотатарської громади й проукраїнських жителів півострова.

«Крим протягом трьох років залишається закритою територією для всіх міжнародних моніторингових місій, серед яких організації, визнані у всьому світі, — ООН, Рада Європи та Міжнародний Комітет Червоного Хреста», — зауважила політик.

Виступаючи під час дискусії, Ірина Геращенко наголосила на необхідності посилити тиск світової спільноти на Російську Федерацію заради звільнення всіх заручників і політв'язнів, яких незаконно утримують у Росії, Криму та окремих районах Донецької й Луганської областей.

ЄС РОЗПОЧАВ ЗАКОНОДАВЧЕ ЗАПРОВАДЖЕННЯ БЕЗВІЗУ ДЛЯ УКРАЇНЦІВ

У Євросоюзі успішно розпочали тристоронні переговори між Радою ЄС, Європарламентом і Єврокомісією щодо проекту законодавчої резолюції про скасування візових вимог для українських громадян. Ідеться про включення України до переліку третіх країн, громадянам яких скасовано візові вимоги для короткотермінових подорожей країнами ЄС, повідомляє Укрінформ.

«Рада ЄС і Європарламент досягли попередніх домовленостей щодо візової лібералізації для України», — заявили в Раді ЄС. Це рішення має затвердити Комітет постійних представників при Раді ЄС. Далі відповідно до процедури законодавчу резолюцію про безвізовий режим для України має проголосувати Європарламент й остаточно затвердити Рада ЄС.

МАРИНА БОНДАС:

«ЯКЩО МЕНІ ХТОСЬ СКАЖЕ: «ВИБИРАЙ: ГРАТИМЕШ У БЕРЛІНСЬКІЙ ФІЛАРМОНІЇ ЧИ ДЛЯ НАШИХ БІЙЦІВ У АТО?» — НЕ ЗАДУМУЮЧИСЬ, ВИБЕРУ ДРУГЕ»

СКРИПАЛЬКА МАРИНА БОНДАС, ЯКА Є МУЗИКАНТКОЮ СИМФОНІЧНОГО ОРКЕСТРУ В НІМЕЧЧИНІ, ЗІГРАЛА ГІМН УКРАЇНИ В ОДНІЙ ІЗ НАПІВЗРУЙНОВАНИХ БАГАТОПОВЕРХІВОК АВДІЇВКИ ПОРУЧ ІЗ ПОЗИЦІЯМИ ПРОРОСІЙСЬКИХ ТЕРОРИСТІВ

Познайомитися з Мариною мені пощастило влітку 2015 року. Тендітна, з великими проникливими очима, вона з перших дотиків до струн скрипки заворожувала чарівністю своїх мелодій. Бондас проїхала з імпровізованими концертами по передовій від Авдіївки до Половинкиного (колишньої бази «Айдару» на Луганщині). Грала класику, попурі, блюз, фольклор народів світу. Наші солдати були в захваті, особливо коли дівчина віртуозно виконувала українські народні мелодії. Якось у Сєвєродонецьку після концерту на базі 39-го тербату поцікавився, звідки вона так добре знає мелодію нашого «Рушничка»? А у відповідь — лише здивування. Мовляв, про що ви кажете. З'ясувалося, що Марина одразу підхоплювала мотив, який починав грати її напарник клавішник Леонід Шаповалов. Коли солдати вишиковувалися до неї в довгу чергу по автограф, вона була щасливою й цього не приховувала.

Марина Бондас. Авдіївка, січень 2017 року

ОДНОМУ З МІСЦЕВИХ В АВДІЇВЦІ ДОДЗВОНИЛАСЯ МАМА З ДОНЕЦЬКА, ПЛАЧЕ, КАЖЕ: «ХОВАЙТЕСЯ, «ГРАДИ» У НАС ПІД БУДИНКОМ. ЗАРАЗ ПОЧНУТЬ ГАТИТИ!»

— Саме в районі АТО в мене була найкраща публіка. Я, як музикантка, поїздила по світу, грала в дуже престижних залах, та якщо мені хтось скаже: «Вибирай: гратимеш у Берлінській філармонії чи в казармах, у польових умовах?» — не задумуючись, виберу друге. Бо такі слухачі дуже вдячні. Люди в районі АТО музику розуміють і цінують. Там я познайомилася з найкращими людьми України, — каже Марина.

В Авдіївці, пригадує, починалося з освітлювальних ракет, а потім наростав шум випущених мін, і незрозуміло було, що й звідки летить, цілковита дезорієнтація. У голові лише одне: «Пронесе чи ні?»

— Ми приїхали в неділю, 29 січня, ще думали: постріляють — і мине, а воно не припиняється, — розповідає скрипалька. — Обстріли наростають, і доходить до артилерійської істерики. Канонада триває 15–20 хвилин. Потім пауза, і ти думаєш, що все, але починається знову. Спочатку бойовики били по позиціях, а потім стало видно, що вони навмисно стріляють по житлових кварталах. Коли ми їздили після обстрілів, то бачили зруйновані будинки, що за добрий кілометр од військових позицій. Стоїть п'ятиповерхівка посеред приватного сектору старої Авдіївки, а між третім і четвертим поверхами — величезна дірка…

Початок на 1-й стор.

Дивна річ — життя. Ще півтора року тому я супроводжував Марину та її друзів на блокпости передової. А тепер вона писала мені по вайберу з гарячої точки в безпечний Київ: «Моліться за нас!»

Розповідала, що якось увечері у дворику тихо стояли й курили. Потім зайшли в дім, якраз з'являється мережа, і одному з місцевих додзвонилася мама з Донецька, плаче, каже: «Ховайтеся, «Гради» у нас під будинком. Зараз почнуть гатити!»

Такі переклички там стали вже звичними. Авдіївка — це ж фактично передмістя Донецька. Так ось тоді звідти стріляли з міста, із житлових кварталів, стояли фактично за спинами жінок і дітей…

Тепер Марина Бондас у район АТО приїжджає ще й з гуманітарною допомогою. Вона стала співзасновницею німецького благодійного проекту «Серце для України», співпрацює з німецькою громадською організацією Ukraine-Hilfe Berline. Її нагороджено відзнакою Президента України — ювілейною медаллю «25 років незалежності України».

— Я їздила з мирною, культурною місією. Тепер хочемо розширювати проект: долучати митців, наприклад, ізраїльсько-німецький художник Алан Майєр робитиме художній воркшоп із дітьми. Є на місці дуже хороші люди з передовими ідеями, їх треба просто підтримати. В Авдіївці я вже бувала тричі, й стріляють там завжди. Але остання поїздка була найважчою.

— Авдіївка, АТО — чорно-біле місце. Там дуже швидко перевіряєш людину. Бо від тебе залежить життя тих, які поруч. «Я тобі довіряю своє життя» — то не патетика, то звичайна річ. Це дуже згуртовує, це зовсім інакший рівень дружби.

Запитую Марину, що примушує її знову й знову повертатися з комфортабельного Берліна на понівечений війною Донбас?

— Ні, річ не в рішучості, а в тому, що я робитиму, якщо не поїду. Як я спатиму? Я обіцяла, на мене там чекають. І те, що ми робимо, важливо, — відповідає вона. — Коли повертаюся в Німеччину, то відпочиваю, займаюся справами, а потім починаю страшенно сумувати за людьми, за атмосферою, хоч би якою вона була. Кажу ж бо: з війни не повертаються.

Руслан ТКАЧУК

«ЧЕКАЄМО НА ВАС У ЛУГАНСЬКУ!»

— Хлопці, дай вам Боже здоров'я. Ми чекаємо на вас у Луганську! — витираючи зі щоки сльозу, вигукнула бабуся в бік українських військових.

Сірий потік людей поніс її далі, а в грудях бійців защеміло серце…

КПВВ «Станиця Луганська». Пішохідний пункт пропуску. Блокпости, військові, колючий дріт, щось кричить радіо. В обох напрямках розділеної України йдуть люди. Усюди — дірки від куль, посічені дерева, зруйновані будинки. По обидва боки дороги — мінні поля, про що лаконічно нагадують яскраві таблички.

Переважно люди з окупованих територій приходять по пенсії, які тут же витрачають на продукти й тягнуть валізи додому.

Потік людей в обидва боки — постійний

— Купити поїсти в Станиці Луганській значно дешевше, та й вибір великий, — каже ще одна бабуся. Вона про війну зовсім не хоче говорити, але жаліється на важку долю. — У нас там рублі ходять, курс — один до двох, усе дуже дорого, українських продуктів тепер не завозять. Багато хто до родичів їздить «на Україну», ті допомагають. Виживаємо.

Від українського пункту пропуску до окупантів — кілька кілометрів, які треба пройти пішки, плюс вистояти в довгій черзі по перепустку.

— Зараз тут спокійно, — каже боєць на посту КПВВ з позивним «Буряк», — багато місцевих, і стріляти сепари не наважуються. «Подарунки» прилітають, коли стемніє. Здебільшого це снайперські кулі, кулеметні. От недавно ВОГом ударили.

«Буряк» стверджує, що ставлення до людей у формі потроху змінюється. Можуть здоров'я побажати й навіть «Слава Україні!» вигукнути. Але таких сміливців — небагато.

Юрій ІГНАТ

ЧОМУ ІНОЗЕМНІ ЖУРНАЛІСТИ ПОРІВНЮЮТЬ АВДІЇВКУ З АЛЕППО?

ІМОВІРНО, ТОМУ, ЩО І У ВИПАДКУ З МІСТОМ У ДАЛЕКІЙ СИРІЇ, І У ВИПАДКУ З МІСТОМ НА УКРАЇНСЬКОМУ ДОНБАСІ РОСІЙСЬКО-ТЕРОРИСТИЧНІ ВІЙСЬКА Б'ЮТЬ НЕ ЛИШЕ ПО БОЙОВИХ ПОЗИЦІЯХ, А Й ПО МИРНИХ ЖИТЕЛЯХ

У Сирії під прикриттям боротьби зі світовим тероризмом їм удалося спричинити гуманітарну катастрофу й перетворити колись квітучий оазис на місто-привид. В Україні на заваді чорним намірам іноземних зайд стоять підрозділи ЗС України. Тож, незважаючи на підступні обстріли з важкого озброєння, місто з 20-тисячним населенням і найбільшим у Європі коксохімічним підприємством намагається оговтатися від щоденного стресу й жити далі.

У ніч із 24-го на 25 лютого проросійські бойовики вкотре застосували свою улюблену тактику. Ведучи вогонь із мінометів та артилерійських систем по укріпленнях сил АТО в районі Авдіївської промзони, вони навмисно «закинули» кілька снарядів із перельотом. Смертоносні «подарунки», імовірно, з гаубиць 122-го калібру, призвели до руйнування житлової інфраструктури та пожежі в приватному секторі передмістя. Розрахунок бойовиків простий, але дієвий: підігріти негативні настрої місцевого населення стосовно українських воїнів. Адже паралельно з обстрілами з великих калібрів, чорнороті пропагандисти недореспублік «вистрілюють» з екранів звинуваченнями в бік Збройних Сил України. На жаль, із трансляцією українських телеканалів тут існує проблема. Телевізійний сигнал із телевежі, відновленої нещодавно на Карачуні, поблизу Слов'янська, сюди не дотягує. А от ворожі телеканали можна піймати, буквально встромивши невеликий дріт у роз'єм на звичайному телеприймачі.

Нічна «посилка» від адептів «русского мира» залетіла й на подвір'я авдіївських пенсіонерів — 69-річного Віктора Васильовича та його дружини Людмили. Під час боїв за Авдіївку 2014 року ці люди вже постраждали внаслідок обстрілів бойовиків: ракета з РСЗВ «Град» серйозно травмувала господаря. Чоловікові відірвало ногу вище за коліно. Також контузило його дружину. І ось біда вдруге постукала у двері: майже все, що було нажито, опинилося у вогні. Авдіївські ДСНСівці встигли загасити перше загоряння. Але сильний вітер уночі роздмухував полум'я знову. До ранку пожежа розрослася настільки, що вогонь міг перекинутись на єдину вцілілу придатну для житла будівлю в садибі й підпалити будинки сусідів. Екіпажі пожежних автомобілів міста було задіяно на інших викликах, тож боротися з вогнем довелося самотужки старенькій господині та її синові Сергію. Та ще й, як на зло, на всій вулиці не було води.

— Після обстрілу було зупинено Донецьку фільтрувальну станцію, звідки в місто надходить вода, — розповідає сусідка постраждалих пенсіонерка Галина Андріївна. — Можливо, у центральні райони міста вода ще й надходила самопливом по трубах. А от до нас вона просто не дійшла. Ми не встигли понабирати бочки й резервуари.

Після чергового ворожого обстрілу з будинків городян залишаються лише обгорілі стіни, а все нажите роками людьми перетворюється на попіл

Обстріли бойовиків не лише руйнують інфраструктуру міста, а й забирають життя мирних мешканців

ВЕДУЧИ ВОГОНЬ ІЗ МІНОМЕТІВ ТА АРТИЛЕРІЙСЬКИХ СИСТЕМ ПО УКРІПЛЕННЯХ СИЛ АТО В РАЙОНІ АВДІЇВСЬКОЇ ПРОМЗОНИ, БОЙОВИКИ НАВМИСНО «ЗАКИНУЛИ» КІЛЬКА СНАРЯДІВ ІЗ ПЕРЕЛЬОТОМ. СМЕРТОНОСНІ «ПОДАРУНКИ» ПРИЗВЕЛИ ДО РУЙНУВАННЯ ЖИТЛОВОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ ТА ПОЖЕЖІ В ПРИВАТНОМУ СЕКТОРІ ПЕРЕДМІСТЯ

Тож гасили загоряння водою з калюж та снігом. Шанс урятувати житло був примарним: бракувало і сили, і ресурсів. На допомогу кинулись військові журналісти й наші цивільні колеги, які виконували завдання з відео- та фотофіксації наслідків нічних обстрілів міста.

Журналісти, працюючи пліч-о-пліч із місцевими, тягаючи відра зі снігом та водою, розгрібаючи баграми охоплені полум'ям дерев'яні конструкції, водночас розпитували про життя-буття людей на лінії зіткнення та про їхні думки щодо поточної ситуації.

— Та це ваші по нас стріляють, — роздратовано зауважує син господині. — Ми по телевізору чуємо…

Слова простого чоловіка-трударя, який став черговою жертвою ворожої пропаганди, чути боляче. Особливо тим військовим, які, залишаючись вірними Присязі та Україні, виходили з окупованого Криму або ж покинули дім у Луганську, щоб воювати з агресором.

Не припиняючи роботи, військові розвінчують пропагандистські телеміфи. Доводять, що українська артилерія навіть технічно не може вести вогонь по мирних кварталах міста. Розмова нелегка, але переконливі аргументи все ж таки схиляють шальку терезів у свідомості принаймні одного жителя на лінії зіткнення. За деякий час приїжджає заправлений водою автомобіль ДСНС. Помешкання вдалося врятувати, і стареньким принаймні не доведеться проводити наступну ніч просто неба.

На прощання син господарів міцно тисне руку всім, хто допомагав гасити пожежу.

— Мужики, дякую, — говорить він на прощання. — Ви працювали, як справжні «кіборги».

Згодом на оперативній нараді голова Військово-цивільної адміністрації Авдіївки полковник Павло Малихін повідомив, що лише за одну ніч на міських околицях та на території Авдіївки було зафіксовано чотири «прильоти» від артилерійських залпів ворога. Те, що били зі зброї, забороненої за Мінськими угодами, свідчив характер руйнувань.

Ситуація з водо- й енергопостачанням в Авдіївці також непроста. Фільтрувальну станцію зупинено, а подачу електрики в місто можна буде відновити тільки після того, як бойовики через російських представників у СЦКК нададуть гарантії безпеки ремонтним бригадам.

Авдіївка намагається оговтатися від потрясінь. Якщо інтенсивність ворожих обстрілів знижується, то відновлюють роботу магазини, діти відвідують школи й дитсадки. А комунальники намагаються відновити містянам електро-, газо- та водопостачання. Утім ціна існування на лінії зіткнення висока: з 2014 року в Авдіївці зазнали пошкоджень близько 800 будівель.

Серед проблем повсякденної життєдіяльності міста голова Авдіївської ВЦА виокремлює й негативний інформаційний вплив ворога на мешканців. Павло Малихін підкреслює, що серед пріоритетних завдань влади — донести авдіївцям голос українського телебачення та радіо.

— Незабаром неподалік від Авдіївки постане ретрансляційна вежа, яка дасть змогу транслювати тут українське телебачення. Плани щодо її зведення є, — каже він. — Адже бої точаться не лише за українські території, які загарбав ворог, а й за голови українців, отруєних ворожою пропагандою.

Питання, чи стане Авдіївка українським Алеппо, досі відкрите. Обстріли з боку ворога не припиняються, і часто хтось із українських солдатів власним здоров'ям і життям платить за свободу та мир на цій землі. Масової евакуації жителів із міста немає, хоча саме тут пролягає незрима межа війни та миру. Схоже, переважна більшість місцевих мешканців вірять у силу українських бійців, які утримують свої позиції в районі Авдіївки, у Пісках та Бутівці…

Володимир СКОРОСТЕЦЬКИЙ

ЯК «ЛІСОВІ ЕЛЬФИ» СТРИМУЮТЬ ОРДЛОВСЬКИХ «ОРКІВ»

У сосновому лісі оселилися «лісові ельфи». Тут вони виконують Мінські домовленості. По-своєму, на визначеній відстані від лінії фронту для важкого озброєння. Величезні гармати «Гіацинт-Б» — серйозний аргумент для ворога й потужна підтримка для наших військ. А «лісовими ельфами» батарею артилеристів назвали тому, що живуть вони в гарному лісі, у власноруч створених підземних домівках

Місце дислокації, звісно, приховане, і все має справді казковий вигляд. У бліндажах тепло, створено належні умови для служби та відпочинку. Мають артилеристи свою підземну капличку й навіть захищену лазню. Тут усім заправляє молодий лейтенант — командир батареї Дмитро.

...За командою «Збір!» з усіх боків збігаються «ельфи». Звідки вилазять, незрозуміло. Вони чіпляють до вантажівок свої «Гіацинти» й за лічені хвилини вирушають на бойові позиції. Надійшла команда розгорнути батарею та завдати вогневого удару.

Такі накази надходять раптово й регулярно, усе по-справжньому, тільки без бойової стрільби. «Боги війни» відточують майстерність, адже мобільність, швидкість і точність є визначальними в професії артилериста.

Створюється враження, що ці хлопці, коли захочуть, і мокрого місця не залишать від російсько-терористичного нашестя. Тож поки що вони тренуються…

Юрій ІГНАТ

Розгортання гармати «Гіацинт-Б» на бойовій позиції

«ВАКУЛА» ТА МАКС — ЗАХИСНИКИ УКРАЇНСЬКОЇ МАР'ЇНКИ

На передових позиціях поблизу Мар'їнки разом з українськими воїнами рідну землю від загарбників захищає і їхній чотирилапий побратим Макс

Боєць із позивним «Вакула» зі своїм вірним собакою Максом

Господар американського стафордширського тер'єра Максиміліана — боєць із позивним «Вакула» — розповідає, що завдяки своїм природним здібностям та прив'язаності до воїнів, його вихованець неодноразово виручав їх у складних ситуаціях.

Щовечора Макс заступає на бойове чергування. Він чутко вслухається та принюхується в сторону противника та попереджає бійців про будь-які підозрілі з його точки зору події. На рахунку стафорда уже є одна успішно виявлена диверсійно-розвідувальна група, яка намагалася приховано наблизитись до наших позицій. Її одразу ж розвернули точним вогнем зі стрілецької зброї. Також Макс навчився попереджати бійців на опорнику про можливі мінометні та артилерійські обстріли.

Але військовослужбовці люблять Максиміліана не лише за цінні «бойові» якості, а найперше — за веселу вдачу, відданий характер та безпосередню привітність до кожної людини в українському однострої.

Володимир ВІВАТ

Наслідки обстрілів бойовиків по кварталах Водяного

МИРНІ МЕШКАНЦІ ТЕЖ ВОРОГИ ДЛЯ ПРОРОСІЙСЬКИХ БОЙОВИКІВ?!

Російсько-окупаційні війська продовжують порушувати всі досягнуті домовленості, обстрілюючи по всій лінії зіткнення з важкого озброєння не тільки позиції наших військ, а й населені пункти з мирними жителями, руйнуючи їхні помешкання.

Наслідком нещодавнього обстрілу села Водяного на Приазов'ї стали нові пошкодження будинків та інших споруд місцевих жителів. Постраждала й природа: осколки посікли та поламали чимало фруктових дерев.

— Останнім часом ми спостерігаємо роботу ворожої мінометної батареї, яка методично, квадрат за квадратом, накриває нашу територію. Таким чином вони намагаються виявити наші позиції або вогневі точки. Наразі жодного суттєвого результату, крім нових руйнувань, вони не досягли, — розповідає командир підрозділу морської піхоти з позивним «Ріддік».

Також військовий зазначив, що з недавнього часу ворог почав застосовувати переносні реактивні пускові установки «Град-П» («Партизан»). Їхня особливість — низька точність влучання, але значний радіус ураження осколками.

— Ворожі обстріли мають виражений провокативний характер, але українські воїни дотримуються оголошеного режиму тиші, — сказав морський піхотинець «Ріддік».

Володимир ВІВАТ

ПРО МАЙБУТНЮ ТА ПЕНСІЙНОГО

А ТАКОЖ ГАРЯЧІ ЗАПИТАННЯ

Про стан виконання бюджету українського війська на старті року, майбутню реформу грошового забезпечення військовослужбовців Збройних Сил України, перспективи перерахунку пенсій військовим пенсіонерам та про інші актуальні фінансові питання розповіли представники Департаменту фінансів Міністерства оборони України під час гарячої телефонної лінії в редакції газети «Народна армія»

Уже третій рік поспіль ми спостерігаємо тенденцію збільшення оборонного бюджету. Минулого року видатки Міноборони становили 55,948 млрд грн, або 2,46% ВВП (без коштів від конфіскату). На 2017-й передбачено 64,466 млрд грн, що становить 2,49% ВВП. Цьогорічні видатки на утримання ЗС України порівняно з минулим роком збільшено на 8,5 млрд грн. Видатки збільшено практично за всіма основними напрямами. Найбільше зросло фінансування на потреби розвитку озброєння. Видатки за статтею грошового утримання передбачено в сумі 30,2 млрд грн, на заробітну плату працівникам Збройних Сил — 4,3 млрд грн. Цьогорічний обсяг передбачених у бюджеті видатків гарантуватиме виплату грошового забезпечення військовослужбовцям на рівні 2016 року. Водночас треба нагадати, що із січня поточного року підвищено розмір «бойових» надбавок: на лінії бойового зіткнення на глибину ротних опорних пунктів першого ешелону — 6000 грн, в інших місцях дислокації в межах визначеного району АТО — 2400 грн.

— Чи виконуються заплановані показники бюджету щодо виплати грошового забезпечення, матеріальної допомоги, компенсації за піднайом житла, підйомної допомоги?

— Показники бюджету, які стосуються соціальних складових, із 1 січня поточного року фінансує держава в повному обсязі, заборгованості з цих виплат немає. У цьому місяці в повному обсязі профінансовано виплату підйомної допомоги, виплату належного грошового забезпечення сім'ям військовослужбовців, які є заручниками або вважаються зниклими безвісти.

Виплата підйомної допомоги в першу чергу здійснюється військовослужбовцям бойових частин, які перебувають у районі АТО.

З метою контролю повноти доведення належних особовому складу виплат та оперативного вирішення проблем на місцях за рішенням Міністра оборони України сформовано мобільні робочі групи у складі фахівців Департаменту фінансів, фінансово-економічних органів видів Збройних Сил та оперативних командувань на чолі із заступником директора Департаменту фінансів Міноборони, які саме зараз виконують визначені завдання у військах.

— Чи плануються зміни в порядку та розмірах виплати грошового забезпечення військовослужбовцям Збройних Сил та чи можуть військові пенсіонери розраховувати на перерахунок своїх пенсій?

— Департаментом фінансів МО України на виконання програми діяльності уряду ще минулого року було розроблено проект постанови щодо реформування системи грошового забезпечення військовослужбовців. Вона передбачає кардинальні зміни структури нарахувань і, зокрема, розмірів посадових окладів та окладів за військовими званнями. Зараз ця постанова перебуває на погодженні у Міністерстві фінансів. Є відповідне доручення прем'єр-міністра щодо прискорення цієї роботи.

У проекті даної постанови ми відмовилися від старих підходів до формування розміру грошового забезпечення. У його основу покладено тарифні коефіцієнти, тобто кожний розмір виплати має відповідний коефіцієнт. Це дасть можливість у разі зміни останнього автоматично переглядати розміри грошового забезпечення. Його гарантовані складові (посадовий оклад, оклад за військове звання, надбавка за вислугу років і премія) будуть становити близько 60–70 відсотків грошового забезпечення. Решта — стимулюючі виплати. До речі, зараз у нас їх більше як 40 видів! Такий принцип стосуватиметься військовослужбовців усіх категорій.

Що стосується пенсійного забезпечення, то перерахунок пенсій буде здійснюватися за відповідним рішенням Кабінету Міністрів.

У Мінсоцполітики зараз ведеться робота з розробки основних параметрів майбутньої пенсійної реформи.

Віктор Т., м. Рівне:

— Чи можуть контрактники цього року розраховувати на грошову компенсацію за піднайом житла?

— У Міністерстві оборони опрацьовані відповідні зміни до закону про соціальний захист. Їх має розглянути та ухвалити парламент. За попередніми розрахунками, для запровадження виплати компенсації за піднайом житла контрактникам потрібно буде майже п'ятсот мільйонів гривень на рік.

Сергій Ж., курсант військового інституту:

— Чи планується збільшення грошових виплат курсантам ВВНЗ?

— У проекті постанови щодо реформування системи грошового забезпечення військовослужбовців, про яке йшлося вище, передбачено збільшення грошового забезпечення курсантів у 2,2 раза.

Зліва направо: головний редактор ЦДО МО України «Народна армія» полковник Роман Драпак, начальник управління організаційного та соціальних виплат Департаменту фінансів МО України В'ячеслав Салахов, начальник відділу пенсійного забезпечення та соціальних виплат — заступник начальника управління по фінансуванню військових частин та установ центрального підпорядкування полковник Олександр Клим, начальник відділу грошового забезпечення управління по фінансуванню військових частин та установ центрального підпорядкування полковник Вадим Сорокотяга

Григорій Л., військовослужбовець із району проведення АТО:

— У нас в частині чимало тих, хто минулого року не отримав допомогу на вирішення соціально-побутових проблем. Чи зможемо отримати цю фінансову допомогу в цьому році?

— Хочу звернути увагу на те, що матеріальна допомога для вирішення соціально-побутових питань не є гарантованою виплатою. Рішення про її виплату та розмір (не більше ніж розмір місячного грошового забезпечення військовослужбовця) приймає командир військової частини окремо по кожному рапорту військовослужбовця у випадках, коли він дійсно її потребує у зв'язку з певними сімейними обставинами.

ПЕРЕРАХУНОК ПЕНСІЙ КОЛИШНІМ ВІЙСЬКОВИМ ВІДБУВАТИМЕТЬСЯ ЗА РІШЕННЯМ КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

Перенесення таких виплат із минулого на поточний рік не передбачено законодавством.

У 2017 році граничний обсяг видатків на виплату зазначеної матеріальної допомоги доведено до кожної військової частини, що дасть змогу відповідним командирам (начальникам) приймати рішення про виплату матеріальної допомоги та її розмір, виходячи з наявного ресурсу.

Андрій В., військовослужбовець:

— У військкоматі я уклав контракт зі Збройними Силами і був направлений до навчального центру. Чи правомірно мені відмовили у виплаті підйомної допомоги?

— Основна підстава для виплати підйомної допомоги — це прибуття військовослужбовця до нового місця служби. Навчальний центр не є таким місцем. Після закінчення підготовки та прибуття до своєї військової частини ви отримаєте зазначену допомогу.

Сергій М., Миколаїв:

— Як нараховують добові під час відрядження за кордон на військове навчання?

— Розмір добових залежить від країни, до якої військовослужбовець направляється, та умов його перебування за кордоном. Якщо за умовами запрошення військовослужбовці безоплатно забезпечуються харчуванням стороною, яка приймає, розмір добових зменшується.

Необхідну інформацію про розміри добових та склад витрат на відрядження до інших країн ви можете знайти в постанові КМУ від 2 лютого 2011 року № 98, яка є у вільному доступі на відповідних інформаційних ресурсах.

Олег П., Миколаїв:

— Я зараз перебуваю в районі проведення АТО і маю виїхати у відрядження за його межі. Чи нараховуватимуть мені й далі «атовські» надбавки?

— З того часу, як вас виключать зі складу сил і засобів АТО у зв'язку з направленням у відрядження, винагорода виплачуватися не буде до моменту вашого повернення до району проведення антитерористичної операції та зарахування до сил та засобів АТО.

Андрій З., Вінниця:

— Після відповідного звернення до військкомату мене прийняли на військову службу за контрактом і звідти направили в навчальний центр. Чи компенсують проїзд до НЦ?

— Якщо у військкоматі вам не надавали військові проїзні документи, то необхідно звернутися з рапортом до керівництва навчального центру, долучивши до нього квитки на проїзд.

Микола Іванович, м. Балта:

— Я сам з Києва, вже 8 місяців служу у Балті, а підйомну допомогу досі не отримав…

— Так, на жаль, торік виникла певна заборгованість по виплаті підйомної допомоги. Проте днями до військових частин вже направлено кошти, яких достатньо для виплати військовослужбовцям підйомної допомоги.

РЕФОРМУ ГРОШОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ,

ЩОДО ОКРЕМИХ ВИПЛАТ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦЯМ

Дмитро К., демобілізований:

— Минулого року я кілька разів був на зборах резервістів, за що отримував відповідні виплати. Але виплату за підсумками року так і не отримав, сказали, що вона виплачується іншій категорії резервістів. Поясніть, про що йде мова?

— Виплати за перебування на зборах здійснюються, виходячи із суми мінімального прожиткового мінімуму (на сьогодні — 1600 грн). До цієї суми також додаються добові за кількість днів, проведених на зборах з урахуванням часу перебування в дорозі від військового комісаріату до місця проведення зборів і назад. Розмір добових визначається у відсотках від розміру добових (30 грн) залежно від військового звання. Для рядового складу розмір добових під час зборів становить 20 відсотків, тобто 6 гривень на добу.

Ці виплати здійснює військова частина, де військовослужбовець проходить збори наприкінці зборів.

Водночас чинне законодавство зараз розділяє резервістів оперативного резерву першої черги і тих, хто уклав контракт на проходження служби в резерві. Виплата за підсумками року передбачена зараз для другої категорії резервістів. Ви такий контракт не укладали. Наразі ведеться робота з урегулювання цього питання.

Олександр М., військовослужбовець:

— Чому в Збройних Силах немає такого ресурсу, де б військовослужбовці онлайн могли відслідковувати, які нарахування здійснювалися впродовж місяця?

— Створення єдиної мережі електронного документообігу в Збройних Силах ще триває. На сьогодні ви можете звернутися у свою фінансову частину і на вимогу отримаєте роздруківку з нарахуваннями за місяць.

Для військовослужбовців, які перебувають у районі проведення АТО, відповідно до вказівки Департаменту фінансів такі роздруківки щомісяця формуються в обов'язковому порядку.

Майор запасу В., м. Суми:

— Чи зарахують мені роки навчання у військовому ліцеї під час нарахування мені вихідної допомоги перед звільненням у запас, якщо ці роки навчання було зараховано до вислуги на підставі рішення суду, що набуло чинності?

— Відповідь на це питання треба дивитися в тому ж рішенні суду, про яке ви ведете мову. Якщо суд визначив зарахувати роки навчання у військовому ліцеї до вислуги років та врахувати їх під час нарахування вихідної допомоги або пенсії, то таке рішення має бути виконано у військовій частині.

Старший прапорщик Сергій З., м. Одеса:

— Чекаю на звільнення у запас за станом здоров'я. Чи зможу я отримати грошову компенсацію за неотримане речове майно, якщо вже зараз напишу рапорт?

— Право на отримання грошової компенсації за неотримане речове майно військовослужбовець набуває після видання наказу відповідного командира (начальника) про звільнення.

Віктор Н., військовослужбовець:

— За місяць буду звільнений зі ЗСУ у зв'язку із закінченням контракту. У військовій частині кажуть, що виплата грошової допомоги на оздоровлення мені не належить, як і допомога на вирішення соціально-побутових питань, а також командир мені відмовив у відпустці.

— Виплата грошової допомоги на оздоровлення є гарантованою, тому її протягом року має бути виплачено військовослужбовцю. Допомога на вирішення соціально-побутових питань не є гарантованою виплатою, тому рішення про її нарахування приймає командир військової частини.

Відпустка військовослужбовцю, який звільняється, надається за рішенням командира. У разі невикористання відпустки за поточний рік військовослужбовцеві виплачують грошову компенсацію.

Роман ТУРОВЕЦЬ

ЩОМІСЯЧНА ПРЕМІЯ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦЯМ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ У 2017 РОЦІ

На посадах рядового, сержантського та старшинського складу

Встановлено за тарифним розрядом посадовий оклад	Розмір премії (від ПО)
I	680%
II	680%
III	630%
IV	580%
V	540%
VI	515%
VII	485%
VIII	470%
IX	455%
X	425%

На посадах офіцерського складу:

• якщо максимальний розмір посадового окладу командира їхньої військової частини установлено у штаті до 1200 гривень включно, — 450% від посадового окладу;

• якщо максимальний розмір посадового окладу командира їх військової частини установлено у штаті від 1201 гривні і вище:

Максимальний розмір їхнього посадового окладу визначено у штаті (грн)	Розмір премії (від ПО)
до 1000 включно	450%
від 1001 до 1100 включно	435%
від 1101 до 1200 включно	400%
від 1201 до 1600 включно	380%
від 1601 і вище	350%

Премію в максимальному розмірі встановлюють за старанність, розумну ініціативу та сумлінне виконання службових (посадових) обов'язків і за умови, що у розрахунковому місяці немає накладеного на військовослужбовця дисциплінарного стягнення.

Командир військової частини позбавляє військовослужбовців премії частково на:

10% — у разі накладення на військовослужбовця дисциплінарного стягнення «догана»;

20% — у разі накладення на військовослужбовця дисциплінарного стягнення «сувора догана»;

40% — у разі накладення на військовослужбовця двох дисциплінарних стягнень «догана» («сувора догана»);

50% — у разі накладення на військовослужбовця трьох дисциплінарних стягнень «догана» («сувора догана»).

Командир військової частини позбавляє премії частково за календарний місяць, у якому накладено дисциплінарне стягнення, або за місяць, у якому у військову частину надійшло повідомлення про накладення дисциплінарного стягнення вищим командиром (начальником).

Премію не встановлюють у разі:

• накладення на військовослужбовця більше як три дисциплінарних стягнення;

• накладення на військовослужбовця дисциплінарних стягнень «попередження про неповну службову відповідність», «пониження у військовому званні», «пониження в посаді»;

• притягнення військовослужбовця у встановленому порядку до адміністративної відповідальності за вчинене військове адміністративне порушення;

• притягнення військовослужбовця у встановленому порядку до кримінальної відповідальності.

Крім того, премію не виплачують:

• з місяця, в якому надійшов витяг з наказу про звільнення військовослужбовця з військової служби за службовою невідповідністю;

• у зв'язку з позбавленням військового звання в дисциплінарному порядку;

• у зв'язку з обвинувальним вироком суду;

• у зв'язку із систематичним невиконанням умов контракту військовослужбовцем.

Примітка. Виплату премії військовослужбовцям здійснюють щомісяця за попередній місяць **на підставі наказу командира військової частини**, який видається до 5-го числа місяця, наступного за місяцем преміювання.

Премію встановлюють у зменшеному розмірі або **не встановлюють лише в місяці, в якому їх притягнуто в установленому порядку до дисциплінарної, адміністративної чи кримінальної відповідальності.**

ЯК ЗАОЩАДИТИ ТЕПЛО ТА ГРОШІ?

Під час гарячої лінії лунали й запитання щодо можливості скористатися державними програмами з енергоефективності. Сьогодні Ощадбанк, Укргазбанк та ПриватБанк проводять кредитування на придбання енергоощадних матеріалів та негазових котлів з відшкодуванням частини суми кредиту. Упродовж останніх двох років уже 215 тисяч українських родин, скориставшись безповоротною державною фінансовою допомогою, зробили свої домівки більш енергоощадними, завдяки чому тепер наполовину менше сплачують за комунальні послуги

«ТЕПЛІ» КРЕДИТИ 2017		
Компенсація від держави	35% від суми кредиту (не більше як 14 тис. грн)	для придбання енергоефективного обладнання чи матеріалів
	20% (хто не має субсидію), максимум 12 тис. грн	для придбання котла з використанням будь-яких видів палива та енергії (крім природного газу та електроенергії
	35% (хто має субсидію), максимум 12 тис. грн	
Сума кредиту	від 1000 до 50 000 грн	
Початковий внесок	від 10% від вартості товару	
Строк кредитування	до трьох років	
Процентна ставка	Укргазбанк — 17,5%; Ощадбанк — 17,99%; ПриватБанк — не більше як 18% річних	
Разова комісія	4,3% від суми кредиту 1% за перерахування коштів на рахунок Інші обов'язкові платежі за відкриття рахунку, за страховку тощо	

ПРИКЛАД. Під час купівлі обладнання чи матеріалів вартістю 20 тис. грн банк надає 18 тис. грн кредиту строком на три роки. Через три місяці для його погашення держава компенсує 35%, тобто 6300 грн.
Сума виплат за відсотками за три роки без відшкодування — 4992 грн;
а з відшкодуванням становитиме — 2424 грн.
Економія на сплаті відсотків — 2568 грн.
Загальна економія — 8868 грн.

Медики надають допомогу навіть під час руху

Реанімобіль «Госпітальєрів» перед черговим виїздом

МІЖ ПЕРЕДОВОЮ ТА ШПИТАЛЕМ

КОЛИ ЛАРИСА «ЧАЙКА» ДІЗНАЛАСЬ, ЩО РУК В АВДІЇВЦІ НЕ ВИСТАЧАЄ, ВЗЯЛА ВІДПУСТКУ ЗА СВІЙ РАХУНОК І — ВПЕРЕД НА ДОПОМОГУ!

Тут пліч-о-пліч працюють військові медики, цивільний медперсонал, волонтери… Розуміють одне одного з півслова люди з різних куточків України, тимчасово окупованих територій... Усе чітко та злагоджено. Мова йде про стабілізаційний центр порятунку життя в Авдіївці. Розташувався він у досить неспокійному місці, тож нерідко допомагати пораненим доводиться під постріли артилерії. Від передової до лікарні — близько трьох кілометрів, до аеропорту — шість. Тому долетіти може практично будь-яка міна або снаряд

Лариса з позивним «Чайка», сімейний лікар із Дніпра, провела в центрі останні кілька тижнів. Дівчина розповідає, що атмосфера тут дуже нагадує Революцію гідності: кожен самовіддано працює, без зайвої метушні. Лариса вже давно приєдналася до добровольчого медичного підрозділу «Госпітальєри», тож коли дізналася, що на передовій не вистачає рук, одразу взяла відпустку за свій рахунок — і вперед на допомогу.

МІНИ ТА СНАРЯДИ ПРИЛІТАЮТЬ ПРОСТО НА ВУЛИЦІ, АЛЕ… МАМИ ВЕДУТЬ ДІТЕЙ У САДОК, ЛЮДИ ЙДУТЬ НА РОБОТУ

— Наше завдання — стабілізувати стан пораненого, щоб він не помер просто зараз чи дорогою до лікарні. Щоб оці 20–30 хвилин до шпиталю він міг доїхати відносно спокійно, без загрози для життя. Коли привозять поранених, то всі стають єдиним механізмом, — пояснює Лариса. — Працюють дуже злагоджено. На жаль, бувало таке, що рук не вистачало. Тоді на допомогу приходили абсолютно всі: парамедики, водії…

Вона пригадує, як до центру одночасно доправили шістьох поранених, двоє з яких були вкрай важкими, а невдовзі — іще трьох. Тоді на стабпункт одразу спустились лікарі й медсестри з хірургічного та реанімаційного відділень Авдіївської лікарні, хоча це зовсім не їхній обов'язок.

— Вони не чекали, поки їх покличуть на допомогу. Фармацевт з аптеки й санітарки допомагали по-своєму: підтримували порядок і чистоту в стабілізаційному пункті, готували величезні каструлі їжі, щоб прогодувати всю медичну команду. Запам'ятався медик Білоцерківської бригади, який переживав абсолютно за кожного бійця, чи то було поранення, чи обмороження, опікувався, як рідними синами. Вечорами перевіряв, чи всього вистачає.

АТМОСФЕРА В АВДІЇВСЬКОМУ СТАБІЛІЗАЦІЙНОМУ ЦЕНТРІ ДУЖЕ НАГАДУЄ МАЙДАН ПІД ЧАС РЕВОЛЮЦІЇ ГІДНОСТІ — УСІ САМОВІДДАНО, ЗЛАГОДЖЕНО І ДРУЖНО ПРАЦЮЮТЬ

Зупинка кровотеч, штучне вентилювання легень, стабілізація тиску: нудьгувати дівчині не доводилося. Але до такої інтенсивності вона була готова, бо навчена досвідом минулих ротацій. «Чайка» запевняє, що незламний дух воїнів здивував її й тепер. Дівчина каже, що відчувала неабияку підтримку з боку поранених.

— «У мене все нормально, я пішов назад на позиції», — чули ми практично щоразу, хоча більшість пацієнтів мали непрості поранення, — згадує Лариса. — Ще один частий варіант: «Якщо в госпіталь, то на скільки днів, бо ж на мене пацани чекають?» Переважно всі намагалися жартувати. Запам'яталось, як один боєць просив узяти слухавку, коли мама дзвонила. Казав: «Російські найманці не вбили, та якщо не відповім на мамин дзвінок, то вона точно вб'є». Не раз бувало таке, що приїжджали бійці з контузіями, за добу виписувалися зі шпиталю й через кілька днів потрапляли до наших рук іще раз, уже з осколковими пораненнями. Я допомагала двом таким пораненим. Ми жартували, що в них уже є «дисконт» на відвідання стабілізаційного центру.

Нерідко медики привозили до шпиталю поранених, які мали обмаль шансів на життя. До того ж ситуація ускладнювалася жахливим станом доріг. Та команді «Госпітальєрів» удалося довезти абсолютно всіх. Безвідмовно вони допомагали не лише військовим, а й місцевим жителям, які постраждали внаслідок обстрілів.

— В Авдіївці міни та снаряди прилітають просто на вулиці, але… мами ведуть дітей у садок,

Лариса «Чайка»

люди йдуть на роботу, не зветаючи уваги на вибухи. Не можу назвати кількість постраждалих, скажу тільки, що допомагати місцевим доводилося ледь не щодня. Вони зазнавали поранень удома, у дворі, на вулицях. Пригадую, як приїхав чоловік, у якого обличчя було все в крові. Думали, що він напідпитку, упав. А виявилося, що в нього ДЦП, дорогою додому його пограбували й побили. Коли зашивали йому рани на обличчі, то в нього задзвонив телефон, а на дзвінку «Ще не вмерла…» Потім він розповів, що за це й «дістав на горіхи». На щастя, зловмисників одразу спіймали. Ось така вона, Авдіївка.

За останні тижні тут було розвантажено тонни гуманітарної допомоги, не залишився без уваги й стабілізаційний центр.

— Жодних проблем із медикаментами не було, — зазначає медик. — Бувала допомога в невеликих масштабах, коли людина пішла в аптеку й принесла нам ліки, а бували й значні розміри державної допомоги. Цінності тут миттєво змінюються, по-іншому починаєш ставитись до роботи й людських взаємин. Я переконана, що кожен лікар має відбути хоча б дві ротації на передовій.

Спілкуючись із Ларисою, розумієш, що мужність — це не лише про чоловіків, які стоять на захисті держави, а й про тендітних дівчат, які будь-якої миті готові схопитися за першим покликом для порятунку поранених, не спати по кілька діб, виснажливо працювати під обстрілами в лютий мороз. Найкращі люди збираються найнеобхіднішої миті там, де вони потрібні своїй державі!

Анастасія ОЛЕХНОВИЧ

P. S. Повернувшись на роботу в дніпровську лікарню, Лариса вже думає про літню відпустку, яку планує провести на передовій.

«Народна армія» продовжує публікувати матеріали наших читачів під рубрикою «Розкажіть про героя вашого підрозділу». Сьогодні про побратимів розповідають офіцер повітрянодесантної бригади з Дніпропетровщини Тетяна Заріцька та боєць окремої механізованої бригади молодший сержант Андрій Міхейченко

«ЩОБ ПОЛАГОДИТИ КАБЕЛЬ, ВІН ПРОПОВЗ ЗАМІНОВАНОЮ ТА ПРОСТРІЛЮВАНОЮ СНАЙПЕРАМИ МІСЦИНОЮ 500 МЕТРІВ»

Майже три роки Україна потерпає від агресії сусідньої держави, не вщухають постріли на Сході країни, не висихають сльози матерів та дітей. І кожен день на фронті наші чоловіки й жінки здійснюють маленькі та великі подвиги. Сивочолі батьки родин, молоді хлопці та дівчата — всі вони, кожен по-своєму, відстоюють наше право на свободу. Серед них є багато просто дивовижних людей

— Сьогодні зранку на нашому ВОПі було на диво спокійно, — розповідає в бесіді зі мною солдат Володимир Ковалівський. Він щойно повернувся у ближні тили роти з бойового чергування. Після бою був помітно втомленим. — Ми перебували на своїх позиціях, спостерігали… Кілька годин стрільби не було, і ми нервували через уже незвичну тишу. Знаєте, така тиша здається якоюсь несправжньою. Вона неабияк впливає на свідомість. Але через кілька годин поряд зі мною одна за одною почали дзьобати землю кулі. Це по нас пристрілювались зі зброї із пристроєм для безшумної стрільби. Хлопці миттю зайняли свої місця, і незабаром бойовики почали бити по всій площі наших укріплень. Мій побратим Максим вирішив змінити свою позицію на більш вигідну. Але пробіг лише декілька метрів та впав із зойком за повалене дерево поблизу окопу. «Брати» з тієї сторони якраз щедро засипали нас кулями, тож я погано розчув, що саме мені викрикнув Макс…

ВОЛОДИМИР КОВАЛІВСЬКИЙ ПІД КУЛЯМИ ПОПЛАЗУВАВ ДО ПОРАНЕНОГО ПОБРАТИМА. ПОТЯГНУВ ПО СНІГУ ВДВІЧІ ВАЖЧОГО ЗА СЕБЕ ДРУГА У БЛІНДАЖ, ЩОБ УЖЕ ТАМ НАДАТИ ЙОМУ ДОПОМОГУ

Володя із захололим серцем вдивлявся в повалений стовбур дерева, звідки за хвилину показалася скривавлена рука товариша. Живий! Поранений! Ковалівський перестав чути звуки пострілів, забув про власну безпеку. Скинув із себе бронежилет, поклав автомат, поплазував до побратима. Інші, побачивши це, прикрили його щільним вогнем з усіх стволів.

Діставшись до пораненого, Володимир швиденько оглянув Макса. Начебто зачепило не сильно, але Максим не міг пересуватися самостійно. Володя потягнув по снігу вдвічі важчого за себе друга у бліндаж, щоб уже там надати йому невідкладну допомогу. А хлопці тим часом викликали по рації медиків та продовжували «заспокоювати» супротивника вогнем…

Йду до медичної машини, яка вже примчала з прифронтового шпиталю. Мені посміхається молода, дуже гарна дівчина Юля Хомякова. Часу в неї обмаль — поспішає до хлопців на передову відвезти ліки.

— Максиму пощастило двічі, — каже вона. — Спочатку, що поруч із ним у момент поранення опинився саме Ковалівський, а потім, що наш водій «Піксель» — ас на дорозі. Перший зупинив Максу кровотечу, а другий по ожеледиці та бездоріжжю дуже вчасно доставив його у шпиталь. Дякувати Богу, життєво важливі органи хлопцю не пошкодило, він житиме.

У нашу розмову втручається командир взводу Ковалівського старший сержант Сергій Біломаз:

— Володя — досвідчений боєць, пройшов із боями не одну гарячу точку Донбасу. Він сміливий та рішучий і при цьому здатен приймати дуже нестандартні рішення. Днями він знову відзначився. Після чергового обстрілу ми зрозуміли, що вибухом десь перебило один із важливих для взводу кабелів живлення, без якого нам було б сутужно. Щоб його перевірити та полагодити, треба було проповзти простріловано ворожими снайперами та частково замінованою місциною щонайменше з п'ятсот метрів. Володя зголосився на це, «озброївся» інструментами електрика і поповз… Звісно, він усе зробив, як слід…

Тетяна ЗАРІЦЬКА

Солдат Володимир Ковалівський

«ЗАГИБЕЛЬ БРАТА ВРЯТУВАЛА МЕНІ ЖИТТЯ…»

Якось почув від побратимів про вельми шанованого бійця нашої бригади, «кіборга» Олександра Голуба. Сашко якраз повернувся на фронт із київського шпиталю, і мені закортіло з ним познайомитися.

Знайшов хлопця швидко. Виявилося, що він має веселу вдачу, тому спільну мову ми знайшли одразу. Погомоніли про те, про се, потім я запитав:

— Сашку, а як ти почувався цього разу в столиці?

— Як дикий! Мозок не сприймав за норму те, що бачили очі. Навколо стоять і їдуть тисячі авто, блискучі, різнокольорові! Людей — море, музика грає, працюють світлофори — і ніякого тобі світло- й шумомаскування! А я посеред усього цього наче барвистий фазан: у заляпаному глиною з Донбасу камуфляжі, зате весь у новісіньких шевронах…

— Рік війни для тебе як минув?

— Та без нудьги: з двома пораненнями й контузією, трьома ротаціями в донецький аеропорт, купою приколів і кепських ситуацій.

— Про ДАП щось пригадаєш? — запитую й одразу жалкую про це, бо Сашко враз стає геть іншим. Суворим.

— Ти, Андрію, сам воюєш. Що хочеш нового почути? Хіба що…

І «кіборг» розповів.

Разом із ним у бригаді воював його двоюрідний брат. Сашко відбував третю ротацію в ДАПі. Йому наказали зайти в диспетчерську вежу, щоб підтримати коригувальника вогню й протриматися там тиждень.

Через деякий час у вежі з ним зв'язалися товариші й повідомили, що його брата вбив ворожий снайпер. Сашко змінився, повернувся в штаб частини, повіз ховати додому тіло рідної людини. А після поховання дізнався, що через деякий час після його від'їзду диспетчерська вежа впала внаслідок потужного обстрілу…

— Ти не думав, що своєю загибеллю брат урятував тобі життя? — розраджую Голуба.

— Саме так і думаю! Видно, хтось там, на небесах, вирішив зробити брата моїм янголом-охоронцем.

Намагаюсь відволікти Сашка від важкої теми:

— Ти щось казав про фронтові приколи…

Той знову веселішає:

— Ой, та це ж на місяць розповідей! Але найприкольнішим було те, що ми повернули не туди, коли виїжджали з аеропорту. Уявляєш, заїхали в Донецьк, до російських бойовиків. Як ми звідти рвонули, не передати!..

— Мабуть, швидко?

— Та я б сказав: швидко-швидко!

Андрій МІХЕЙЧЕНКО

«Кіборг» Олександр Голуб

Під час регламентних робіт на вертольоті Мі-14

Проводиться перевірка справності злітно-посадкових систем літака Ан-26

ВИМУШЕНІ «ПЕРЕСЕЛЕНЦІ»

У БЕРЕЗНІ 2014-ГО ПІД НОСОМ У ВОРОГА ЛЬОТЧИКИ БРИГАДИ МОРСЬКОЇ АВІАЦІЇ ПЕРЕБАЗУВАЛИ ЛІТАКИ ТА ВЕРТОЛЬОТИ ЧАСТИНИ З НОВОФЕДОРІВКИ ДО МИКОЛАЄВА. ЗАРАЗ У ТЕХНІКІВ ЧАСТИНИ НЕ МЕНШ ВАЖЛИВЕ ЗАВДАННЯ — ЗБЕРЕГТИ КІЛЬКІСТЬ СПРАВНИХ АПАРАТІВ

«З Богом! По машинах!» — командир бригади дає остаточні настанови екіпажам. Двигуни запущено, часу на прогрівання та зайві розмови немає. За хвилину розпочнеться рішуче й зухвале перебазування авіаційної техніки з Новофедорівки до Миколаєва. Під носом у ворога! Це було 3 березня 2014 року. Льотчики Сакської бригади морської авіації ризикували, але не бездумно. Операція вдалася: перехопити льотну техніку ворог не встиг. За годину літаки й вертольоти вже були над материком і сіли на аеродромі «Кульбакіне». Завдання виконано, військову техніку врятовано. Згодом, після анексії Криму, перебралися на Миколаївщину й військовослужбовці. Але не всі: чимала частина особового складу провалила іспит на вірність Україні

Становлення авіабригади на новому місці виявилося непростим. Особливо нелегко було авіаційним інженерам, адже підприємство, яке ремонтувало вертольоти морської авіаційної групи, знаходилось у Севастополі, а багато основних агрегатів до авіаційної техніки виробляли тільки в Росії…

Про те, чи вдалося знайти вихід із ситуації щодо поповнення парку авіатехніки і які питання залишаються найпроблемнішими, розповідає начальник інженерно-авіаційної служби бригади Віталій Ушкалов.

— Авіаційна техніка, яка перебуває на озброєнні бригади, м'яко кажучи, у літах…

— Літаки мають певний ресурс експлуатації. Продовжити його без комплексних ремонтних робіт і професійного обладнання неможливо. Виконати незначний ремонт, регламентні роботи можна й своїми силами — на базі авіаційної ТЕЧ. У нас є досвідчені авіаційні інженери, які стежать за «здоров'ям» літаків і вертольотів, аби вони завжди були готові до вильоту. Фахівці працюють і взимку, і влітку, удень і вночі — кілька змін. Роблять свою справу без пафосу та галасу перед камерами.

— Авіаційно-ремонтне підприємство, яке здійснювало ремонт вертольотів морської авіації, залишилося в Севастополі. Чи вдалося знайти альтернативу?

— Цього року Конотопський авіаремонтний завод освоїв ремонт вертольотів Мі-14, який раніше здійснювали тільки на Севастопольському АРЗ. Для нас це дуже важливо, адже із часу анексії Криму вертольоти не ремонтували і проблема донині була нагальною. Перший Мі-14 уже відремонтовано, найближчим часом забираємо його. Розраховуємо на те, що цього року відремонтують іще два вертольоти. Також на 410-му заводі цивільної авіації було здійснено капітальний ремонт двох Ан-26. У частині збільшується кількість справних літальних апаратів. Відповідно льотчики більше годин проводять у небі, зростає льотна майстерність екіпажів.

КОНОТОПСЬКИЙ АВІАРЕМОНТНИЙ ЗАВОД ОСВОЇВ РЕМОНТ ВЕРТОЛЬОТІВ МІ-14, ЯКИЙ РАНІШЕ ЗДІЙСНЮВАЛИ ТІЛЬКИ НА СЕВАСТОПОЛЬСЬКОМУ АРЗ. А НА «МОТОР СІЧІ» УЖЕ ОСВОЄНО ВИРОБНИЦТВО ВЕРТОЛІТНИХ РЕДУКТОРІВ

— Чимало комплектуючих до авіаційної техніки, які раніше закуповували, виробляли тільки в Росії… Ситуація змінилася?

— Процес рухається доволі активно. Для прикладу, підприємство «Мотор Січ» освоїло виробництво редукторів до вертольотів, які донедавна виготовляли тільки в РФ. Замість російської «гуми» з'явилась польська та китайська.

— Наскільки реальною є перспектива прийняття на озброєння авіабригади нових зразків авіаційної техніки?

— Перспектива, що на озброєння буде передано нові літаки, є. Це патрульні, військово-транспорті, медичні літаки. Розроблено проект патрульного літака нового покоління на базі Ан-148, який виконуватиме завдання повітряної розвідки над морем щодо виявлення морських надводних і підводних цілей.

— Служба тільки підтримує стан літаків чи ще й здійснює своєрідний тюнінг?

— Переважно тюнінгування здійснюється за рахунок волонтерів. Установлюють GPS-навігатори, закуповують елементи рятувального парашутно-десантного майна.

— Тобто волонтери й досі про вас не забувають?

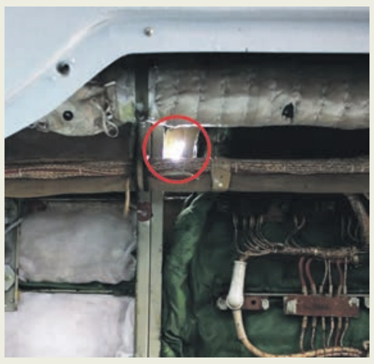
— Нині допомога є не такою масштабною, але не забувають, регулярно допомагають.

— Через те що більшість особового складу бригади залишилась у Криму, мабуть, складно було з укомплектуванням підрозділів?

— Так, непросто. Цього року до нас прийшли випускники з кременчуцького коледжу механіків. З наступного року заплановано випуск потрібних нам фахівців у військових навчальних закладах. Тож кількість молодих спеціалістів постійно зростає.

Анастасія ОЛЕХНОВИЧ

Про те, що бригада зайняла своє місце в строю й виконує бойові завдання, свідчить нещодавній інцидент з обстрілом Ан-26 морської авіаційної бригади, який стався у лютому.

Літак зазнав незначних кульових пошкоджень зі стрілецької зброї. І хоча салон було розгерметизовано, літак без проблем долетів до аеродрому. В ІАС бригади запевнили, що після слідчих дій швидко поставлять літак у стрій. За попередніми даними, силові елементи не пошкоджено.

ЯК ОДЕСЬКІ КУРСАНТИ АНГЛІЮ ПІДКОРЮВАЛИ

КУРСАНТАМ ВІЙСЬКОВОЇ АКАДЕМІЇ (М. ОДЕСА) ВІТАЛІЮ МАРЦІНУ ТА ВЛАДИСЛАВУ ГЛІБОВУ ВИПАЛО СТАТИ СЛУХАЧАМИ КОРОЛІВСЬКОЇ ВІЙСЬКОВОЇ АКАДЕМІЇ В МІСТІ САНДХЕРСТ

Свій перший крок на шляху до навчання у Великій Британії вони зробили 2015 року, коли за підсумками олімпіади з англійської мови стали переможцями серед інших курсантів Військової академії в м. Одесі. Це дало їм право на рекомендації щодо подальшого проходження навчання терміном на один рік в елітному військовому виші Туманного Альбіону — Королівській військовій академії в Сандхерсті. І після складання в Києві міжнародних тестів за програмою IELTS вони вирушили «підкорювати» Англію.

Варто зазначити, що цей навчальний заклад, створений 1947 року, по праву вважається одним із найпрестижніших серед військових вишів світу. Тут готують не лише командирів для британської армії, а й для багатьох інших країн. Серед випускників Сандхерста члени королівських родин різних країн, аристократи, політики, військові діячі, зокрема, прем'єр-міністр Великобританії Уїнстон Черчиль, король Бахрейну, наслідний принц Кувейту, син принца Чарльза і принцеси Діани Гаррі та багато інших відомих особистостей. Отже, навчання за кордоном стало для Віталія й Владислава як почесною місією і реалізацією заповітної мрії, так і справжнім випробуванням на офіцерську зрілість.

Владислав Глібов та Віталій Марцін під час заняття з топографії у Королівській військовій академії в Сандхерсті

ОБОВ'ЯЗКОВИМ АТРИБУТОМ У КОРОЛІВСЬКОЇ АКАДЕМІЇ Є СПІВАННЯ ДЕРЖАВНИХ ГІМНІВ КРАЇН, СЛУХАЧІ ЯКИХ У ЦЕЙ ЧАС НАВЧАЮТЬСЯ ТАМ. ПРИ ЦЬОМУ КУРСАНТИ ПОВИННІ ЗНАТИ СЛОВА ГІМНУ КОЖНОЇ З КРАЇН НАПАМ'ЯТЬ

Найбільш напруженими для них були перші п'ять тижнів навчання, коли доводилося звикати не лише до незвичного розпорядку дня, а й учитися європейському способу мислення.

— Ми жили в окремих приміщеннях та відповідали за порядок у закріплених за нами кімнатах. Наш зовнішній вигляд мав бути «з голочки». Приміром, три пари взуття належало полірувати до дзеркального блиску, а стрілки на брюках мали бути як лезо бритви. До слова, щоб відполірувати нову пару черевиків, потрібно було ретельно працювати щіткою й «бархаткою» кілька годин. Іноді денного часу на це не вистачало, тому замість сну доводилося «драїти» черевики та наводити стрілки на брюках уночі, — всміхаючись, поділився спогадами курсант Віталій Марцін.

За його словами, незвично рано, о 05.25, у Сандхерсті лунала команда «Підйом!» Після цього всі курсанти виходили з кімнат і шикувалися в коридорі. При цьому кожний тримав у руках літрову флягу з водою, яку за командою сержанта необхідно було спорожнити. Ця ранкова процедура — обов'язкова для всіх. Вона обумовлена тим, що вживання такої кількості води вранці позитивно впливає на підтримку водно-сольового балансу в організмі.

Обов'язковим атрибутом у Королівської академії є співання державних гімнів країн, слухачі яких у цей час навчаються там. Наприклад, щопонеділка лунає гімн Великої Британії, щовівторка — Німеччини, а щосереди — України. При цьому слухачі повинні знати слова гімну кожної з країн напам'ять.

— Не приховую, що дуже приємно було чути гімн рідної країни у виконанні зведеного хору з англійців, американців, французів, німців і представників інших країн. Щодо розпорядку дня, то, як і в нас, після завершення ранкової зарядки та прибирання приміщень усі йшли на сніданок. Раціон харчування в їдальні був різноманітним: від традиційного бекону і вівсяної каші до свіжих фруктів — яблук, апельсинів, бананів тощо. Ми, рухаючись вздовж довгого столу, накладали в тарілки те, що нам було до смаку. Тож голодним ніхто з курсантів не залишався, — розповів курсант Владислав Глібов.

А вже після сніданку розпочиналися заняття. Основна увага на першому етапі навчання була прикута до фізичної і загальновійськової підготовок. Проводилися всілякі тренінги, залікові заняття, конкурси, змагання. Чимало уваги було приділено і вмінню самостійно оцінювати обстановку й ухвалювати правильні рішення. Для цього щодня по черзі обов'язки командира відділення виконували всі курсанти.

— За неуважність, неохайність у Королівській академії карають віджиманнями від підлоги. Причому таку команду тобі можуть дати в будь-якому місці: в казармі, навчальному класі, їдальні, на тактичному полі, стройовому плацу. Щоправда, кількість віджимань є довільною і залежить від ступеня провини і настрою сержанта в цю мить, — згадав курсант Віталій Марцін.

У психологічному сенсі українським курсантам було непросто адаптуватися в новому колективі. Взаємовідносини між курсантами там мають бути максимально відкриті. Скритність, бажання, так би мовити, залишитися в тіні — не вітається. Також засуджуються спроби приховати недоліки і промахи — як свої, так і товаришів по службі. За неправду та «компанійщину» командири дуже жорстко карають. Приміром, якщо твій товариш вчинив погано, то ти як його найближчий друг маєш першим повідомити про це командуванню. Якщо ж курсант проявив себе з кращого боку — відмінно впорався з покладеним на нього завданням, продемонстрував кмітливість, винахідливість, то товариші мають ставитися до нього з повагою.

У Сандхерсті кожен курсант несе повну відповідальність за свої вчинки. Наприклад, на території академії розташовані кафе і бари, де продають алкогольні напої. Після закінчення занять і у вільний час курсант може туди піти та випити спиртного. Це не забороняється, але якщо командири побачать його у стані алкогольного сп'яніння та зроблять зауваження за негідну поведінку, то з навчанням в академії він може попрощатися.

За словами Віталія та Владислава, у вихідні дні їх неодноразово запрошували до себе британські курсанти, які мешкають у Сандхерсті. Вважається ознакою хорошого тону у вільний від навчання час запросити однокурсника до себе в гості на обід або вечерю, познайомити з родиною, показати власний будинок або квартиру, сходити разом у кінотеатр або на пікнік. У такий спосіб відбувається і більш тісне знайомство одне з одним. Наші курсанти розповідали англійцям про Україну та події, що відбувається в ній. Ті, своєю чергою, про Велику Британію та висловлювали підтримку українцям в їхній боротьбі за суверенітет і територіальну цілісність.

У ході навчального процесу в академії головний акцент робиться на загальновійськову підготовку. Слухачам намагаються дати максимум знань і навичок з таких дисциплін, як тактика, топографія, вогнева, інженерна та фізична підготовки. Командир має вміло керувати діями підпорядкованого підрозділу в бойовій обстановці, і для цього курсантів з першого дня занять привчають до самостійного мислення щодо грамотного оцінювання обстановки та ухвалення командирського рішення.

Курсант Віталій Марцін згадує, як у ході 70-кілометрового маршу по горах північного Уельсу його призначили командиром групи, що за відведений командуванням час мала виконати завдання з виходу у визначений район зосередження. Потрібно було покладатися лише на власні знання й вміння. До честі, він не розгубився у складній ситуації: сам проклав маршрут руху по карті, визначив його тривалість і швидкість подолання. Так, було непросто: рухалися вдень і вночі, влаштовували привали, розпалювали багаття, орієнтувалися по зірках і місцевості, але із завданням впоралися — у відведений час група дісталася визначеного району.

ЗА НЕУВАЖНІСТЬ, НЕОХАЙНІСТЬ У КОРОЛІВСЬКІЙ АКАДЕМІЇ КАРАЮТЬ ВІДЖИМАННЯМИ ВІД ПІДЛОГИ

Цей марш додав хлопцям впевненості у власних силах. Вони стали після такого складного випробування більш рішучими і наполегливими, що в підсумку проявилося і під час складання випускних іспитів в академії.

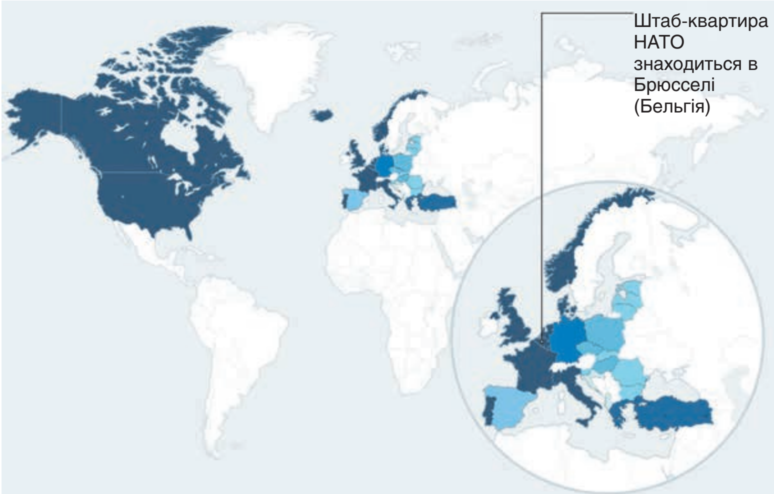
Вони тривали на полігоні. Кожному випускнику було визначено окреме завдання. Віталій і Владислав виконували обов'язки командирів піхотних взводів. Наділені підпорядкованим особовим складом та оснащені кількома одиницями техніки, вони мали піти в контратаку після того, як «противник» перейшов у наступ на ділянці оборони їхнього взводу. Українські курсанти із поставленим завданням упоралися. Щоправда, як зізнався Віталій, його рішення не було ідеальним, але він своєю рішучістю і вимогливістю домігся від підлеглих його виконання. Тож і він, і Владислав Глібов отримали позитивні оцінки і відгуки не лише від викладачів, а й від однокурсників, які, за встановленими там правилами, також оцінювали їхні дії.

Після року навчання у Великій Британії нашим курсантам було вручено дипломи про закінчення Королівської військової академії в Сандхерсті. Чергова висота навчання в далекому Туманному Альбіоні ними була успішно підкорена. Попереду в хлопців випускні іспити вже в одеській Військовій академії. Є впевненість, що й цю висоту вони підкорять гідно і невдовзі стануть грамотними офіцерами Українського війська!

Олександр КІНДСФАТЕР

АСОЦІАЦІЯ ВІЛЬНИХ ДЕРЖАВ

ПІВНІЧНОАТЛАНТИЧНИЙ АЛЬЯНС ЗАБЕЗПЕЧУЄ СВОБОДУ І БЕЗПЕКУ 28 КРАЇНАМ-ЧЛЕНАМ ЦІЄЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ВИКОРИСТОВУЮЧИ ПОТУЖНИЙ ПОЛІТИЧНИЙ ВПЛИВ І ВІЙСЬКОВИЙ ПОТЕНЦІАЛ

Країни-члени Північноатлантичного альянсу на політичній карті світу

Члени НАТО

Офіційні мови НАТО — англійська та французька

Країни-засновники

1949 р.
- США
- Канада
- Ісландія
- Великобританія
- Франція
- Бельгія
- Нідерланди
- Люксембург
- Норвегія
- Данія
- Італія
- Португалія

1952 р.
- Греція
- Турція

1955 р.
- Германія

1982 р.
- Іспанія

1999 р.
- Угорщина
- Польща
- Чехія

2004 р.
- Болгарія
- Латвія
- Литва
- Румунія
- Словаччина
- Словенія
- Естонія

2009 р.
- Албанія
- Хорватія

Роки входження до військово-політичної організації

Що за блок НАТО? Які завдання стоять перед цією військово-політичною організацією та які плюси вступу в Альянс? Саме з таких простих запитань починається нове знайомство з Північноатлантичним союзом, входження до складу якого означає насамперед приєднання до сім'ї націй зі спільними демократичними цінностями, котрі цілком поділяє український народ. Цією публікацією ми розпочинаємо серію матеріалів, присвячених НАТО

Підписання Північноатлантичної угоди й створення Альянсу безпосередньо пов'язані з подіями, що відбувалися у світі після Другої світової війни. Загроза післявоєнного реваншизму в Німеччині, а згодом й агресивна політика СРСР спонукали європейські країни та США шукати нової архітектури європейської безпеки. Зведення «залізної завіси», переворот у Чехословаччині в лютому 1948 року, блокада Радянським Союзом навесні того ж року окупаційних зон Берліна вимагали адекватної реакції. Тому п'ять країн Західної Європи: Великобританія, Бельгія, Люксембург, Франція та Нідерланди — об'єдналися в єдиний оборонний союз, підписавши в березні 1948 року Брюссельський договір. Незабаром членами молодої організації стали Канада й США. А 4 квітня 1949 року новий військово-політичний блок налічував уже дванадцять країн-учасниць із долученням Данії, Ісландії, Італії, Норвегії та Португалії. Ці перші 12 держав, що підписали Північноатлантичний договір 4 квітня 1949 року у Вашингтоні, й стали країнами — засновниками НАТО.

У 1950-х Північноатлантичний альянс активно розвивався та розширювався. Створювали збройні сили НАТО, писали статут, формували внутрішні структури управління. 1952 року в Альянс вступили Греція й Туреччина. 1954-го заявку на вступ у НАТО подав СРСР, однак прохання було відхилено: Північноатлантичний альянс спочатку створювали саме на противагу потужному Радянському Союзу. Розцінивши відхилення своєї заявки як загрозу безпеці, 1955 року СРСР створив власне об'єднання в Східній Європі — Організацію Варшавського договору (ОВД).

АЛЬЯНС СТАВИТЬ ПЕРЕД СОБОЮ ЗАВДАННЯ ЗБЕРЕЖЕННЯ СТАБІЛЬНОСТІ В УСЬОМУ СВІТІ, ЗАХИСТ ДЕМОКРАТІЇ, ПРАВ ЛЮДИНИ Й ВСТАНОВЛЕНИХ ПІСЛЯ ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ КОРДОНІВ

Федеративна Республіка Німеччина стала членом НАТО 1955-го. 1982 року до Альянсу приєдналася Іспанія. 1999-го в НАТО вступили Чеська Республіка, Угорщина та Польща. 2004-го й 2009 року НАТО знову поповнилося новими державами — Болгарія, Латвія, Литва, Румунія, Словаччина, Словенія, Естонія, Албанія, Хорватія. Нині в Альянсі — 26 європейських держав і дві країни Північної Америки. Тепер серед членів НАТО і колишні учасники Варшавського договору, який перестав існувати після розпаду СРСР, і деякі колишні радянські республіки.

Декларовані завдання НАТО стосуються винятково безпеки, свободи й демократії. Ця організація, яку створювали для оборонних цілей, ставить перед собою завдання збереження стабільності в усьому світі, урегулювання геополітичних хвилювань, захист демократії, прав людини й встановлених після Другої світової війни кордонів.

Головна мета НАТО — гарантувати свободу й безпеку всіх своїх членів у Європі та Північній Америці відповідно до принципів Статуту ООН. Щоб досягти цього, НАТО використовує свій політичний вплив і військовий потенціал відповідно до характеру викликів безпеки, з якими стикаються його держави-члени.

Упродовж перших 40 років свого існування НАТО зазнало низки реформ і реорганізацій, які мали поставити безпеку країн — членів Альянсу на стабільнішу основу. Після закінчення «холодної війни» Альянс пережив процес значно фундаментальніших трансформацій, адаптуючись до змін у середовищі безпеки такого масштабу та інтенсивності, яких раніше мало хто міг передбачити.

Після подій 9 листопада 2001 року НАТО вдалося перетворитися зі статичної, спрямованої на внутрішні процеси організації оборонного характеру на таку, яка тяжіє до активних дій і бере участь у зовнішніх процесах, одночасно залишаючи за собою роль оборони як основної мети. Альянс продемонстрував здатність і політичну волю до здійснення експедиційних операфцій, зокрема операцій за межами традиційних зон інтересів. Водночас Альянс здійснив структурні зміни, на 30% скоротивши свої збройні сили. 2014 року у зв'язку з агресивними діями Росії в Україні знову виникла загроза виникнення «холодної війни».

На сьогодні аналітики НАТО розглядають дії Росії стосовно України як загрозу східноєвропейським її членам і країнам Балтії. Тому за підсумками Варшавського саміту НАТО було надано чіткий сигнал Москві про те, що в Альянсі серйозно сприймають нову небезпеку та що проблемі колективної безпеки приділено значно більшу увагу.

Вадим КОВАЛЬОВ

ЗАТВЕРДЖЕНО КОНЦЕПЦІЮ ІНФОРМУВАННЯ ЩОДО СПІВПРАЦІ З АЛЬЯНСОМ

Президент України Петро Порошенко наприкінці лютого підписав Указ «Про Концепцію вдосконалення інформування громадськості про співробітництво України з НАТО на період 2017–2020 років»

В Указі, зокрема, передбачено, що Кабінет Міністрів України у «місячний строк має розробити та затвердити план заходів щодо реалізації Концепції на поточний рік» та що відповідні плани заходів український уряд зобов'язаний затверджувати щороку до 15 грудня. На уряд також покладено координацію діяльності центральних і місцевих органів виконавчої влади з реалізації поставлених завдань. У Концепції йдеться, зокрема, про те, що Україна, «поглиблюватиме співробітництво з Північноатлантичним альянсом з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації». Також Концепцію спрямовано на «підвищення рівня підтримки громадськістю державної політики у сфері євроатлантичної інтеграції та рівня довіри громадян України до НАТО як ключової інституції у зміцненні міжнародної безпеки».

Крім того, Концепція передбачає функціонування тематичного веб-порталу «Україна — НАТО» та оновлення офіційних веб-сайтів органів державної влади стосовно державної політики у сфері євроатлантичної інтеграції.

«Також пропонується активізація співпраці з Мережею партнерства Україна — НАТО під егідою Спільної робочої групи Україна — НАТО з питань воєнної реформи високого рівня та започаткування відзначення щороку 9 липня річниці підписання Хартії про особливе партнерство між Україною та Організацією Північноатлантичного договору», — сказано в повідомленні пресслужби глави держави.

ЧОРНОГОРІЯ ПЛАНУЄ СТАТИ ЧЛЕНОМ НАТО ВЖЕ В ТРАВНІ

Міністр закордонних справ Чорногорії Срджан Дарманович висловив сподівання, що його країна стане повноправним членом Північноатлантичного союзу на саміті НАТО наприкінці травня, повідомляє Укрінформ.

Він зауважив, що дістав стовідсоткове запевнення, що в США сенат підтримає вступ його країни в цю організацію.

Останнім часом у Чорногорії лунали слова занепокоєння, що Трамп може виступити проти її вступу в НАТО через бажання поліпшити відносини з Росією, яка виступає різко проти будь-якого розширення НАТО, зокрема й на Балканах. Однак уже узгоджений 2016 року вступ Чорногорії в НАТО мають ратифікувати всі 28 нинішніх країн-членів. Наразі цю ратифікацію ще не завершено в США, Канаді, Іспанії та Нідерландах, — як упевнені в Подгориці, із суто процедурних міркувань у цих країнах.

Упровадження в Україні стандартів Альянсу — це своєрідна дорожня карта приведення української армії до вимог цього військово-політичного блоку

СТАНДАРТИ НАТО: ЧОМУ ВАРТО НЕ ЗВОЛІКАТИ З ЇХНІМ УПРОВАДЖЕННЯМ

ВІД ТЕМПІВ УПРОВАДЖЕННЯ СТАНДАРТІВ НАТО НАПРЯМУ ЗАЛЕЖИТЬ Й ЕФЕКТИВНІСТЬ РЕФОРМУВАННЯ НАШОГО ВІЙСЬКА

Навіть великі скептики не заперечуватимуть той факт, що за останні роки наше військо помітно змінилося на краще. Наші Збройні Сили мають солідний бойовий досвід, високу боєздатність, налагоджено забезпечення армії, у десятки разів збільшилася кількість військових навчань, також і міжнародних

Однак попереду ще не менш важкий шлях. Україна голосно заявила про своє прагнення вступити в Альянс і чітко визначила рух до Європи. Затверджено Стратегічний оборонний бюлетень. Це своєрідна дорожня карта приведення української армії до стандартів НАТО до 2020 року. Але в багатьох українців виникає питання, що собою являють стандарти НАТО.

Так звані стандартизаційні угоди (англ. Standardization Agreement — STANAG) для уніфікації збройних сил діють в усіх 28 країнах — членах Альянсу. Вони дають змогу найефективніше здійснювати спільне управління силами й засобами збройних сил, спільні операції та місії, бойову підготовку, технічне оснащення армій, розробку й виробництво озброєння та військової техніки. На сьогодні таких стандартів існує більш як тисяча. Скажу, що на кінець минулого року в Збройних Силах уже було імплементовано 120 стандартів.

Суть стандартів НАТО полягає в тому, щоб і отримувати, і надавати допомогу, і брати участь у формуванні колективної безпеки. Має бути досягнуто рівень взаємної сумісності ЗС України, інфраструктури з інфраструктурою країн — членів НАТО.

Стандарти НАТО можна розділити на адміністративні, оперативні та матеріально-технічні. Адміністративні визначають процеси управління та обміну інформацією, а також порядок роботи з документацією. Оперативні стандарти спрямовано на оперативне планування застосування військ. Матеріально-технічні визначають єдині вимоги до озброєння та військової техніки союзників, управління життєвим циклом, а також до кодифікації предметів забезпечення.

Як стверджують військові експерти, упровадження в Україні стандартів, котрі використовують США, Німеччина, Великобританія та інші країни, спричинить позитивні зміни не лише безпосередньо в Збройних Силах. **Усупереч міфам, які поширюють противники НАТО (наприклад, про крах української «оборонки» в разі її переведення на натовські рейки), стандарти Альянсу для української оборонної промисловості відкриють нові можливості щодо розробки, виробництва й реалізації озброєння та військової техніки.** Упровадження стандартів відкриє для вітчизняних виробників нові напрямки кооперації із західними партнерами. Зокрема може бути організовано спільні підприємства та виробництва, передачу на територію України технологій виробництва вузлів та агрегатів для комплектації систем озброєнь для національних ЗС, а також спільне виробництво ОВТ для виходу на ринки третіх країн.

Упровадження стандартів НАТО в бойову підготовку військ, а також підготовку офіцерського й сержантського складу дасть змогу суттєво підняти рівень боєготовності української армії. Крім того, це можливість не тільки перейняти досвід найкращих армій світу, а й досягти сумісності з ними.

Важливим є й питання переведення на стандарти НАТО соціального пакету українських військовослужбовців, що дасть змогу зробити службу в армії привабливою, престижною й перспективною. Тому що «соціалка» в НАТО — це не тільки високе грошове забезпечення військовослужбовців, а й реалізація їхніх соціальних гарантій за найкращими світовими зразками.

УПРОВАДЖЕННЯ СТАНДАРТІВ НАТО В БОЙОВУ ПІДГОТОВКУ ВІЙСЬК, А ТАКОЖ ПІДГОТОВКУ ОФІЦЕРСЬКОГО ТА СЕРЖАНТСЬКОГО СКЛАДУ ДАСТЬ МОЖЛИВІСТЬ СУТТЄВО ПІДНЯТИ РІВЕНЬ БОЄГОТОВНОСТІ УКРАЇНСЬКОЇ АРМІЇ. КРІМ ТОГО, ЦЕ ДОЗВОЛИТЬ НЕ ТІЛЬКИ ПЕРЕЙНЯТИ ДОСВІД КРАЩИХ АРМІЙ СВІТУ, А Й ДОСЯГТИ СУМІСНОСТІ З НИМИ

— Міністерство оборони та Збройні Сили України активно працюють над упровадженням стандартів Альянсу в усіх сферах діяльності. Точніше буде сказати, що Міністерство оборони впроваджує оборонну реформу з дотриманням заведених у НАТО принципів і правил. У нас діє Центр стандартизації, і нині відбувається робота зі створення додаткових структурних підрозділів, які займатимуться стандартизацією та напрацюванням відповідних документів, — заявив нещодавно Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак. — Мені дуже хотілось би, щоб Збройні Сили перейшли на стандарти НАТО якнайшвидше, проте це не залежить тільки від нашого бажання. Наприклад, Республіка Польща та Чеська Республіка вже 17 років як набули членство в НАТО, але досі продовжують упроваджувати стандарти Альянсу.

За словами спікера НАТО, не всі стандарти необхідно впроваджувати. Це добровільний процес. Не всі союзники імплементують усі стандартизаційні угоди. Утім, хоча імплементація всіх стандартів НАТО не є формальною вимогою для членства в Альянсі, країни-кандидати оцінюють щодо того, чи здатні їхні сили взаємодіяти із силами НАТО.

Реформування Збройних Сил за натовськими стандартами прискорить створення в Україні справжньої професійної армії. Адже в арміях країн НАТО військовослужбовець — це насамперед професіонал, який щодня займається бойовою підготовкою та експлуатує сучасне ОВТ.

Приклад Польщі, котра вступила в НАТО 1999 року, доводить, що цілковита адаптація стандартів не є обов'язковою передумовою для вступу. Реформування відбувалося поступово, переважно вже після набуття членства в Альянсі. Спершу тільки одну третину армії готували до оперативної сумісності з військами НАТО. Це були сили швидкого реагування й стратегічного прикриття. Вони переходили на нове обладнання та озброєння, адаптували системи логістики, мали бути спроможними брати участь у місіях Альянсу. До них входили лише контрактники. За даними офіційного сайта НАТО, після вступу в Альянс більше як половину збройних сил Польщі становили призовники. Лише з початку 2010 року польська армія цілковито функціонує на контрактній основі. Подібна ситуація й з озброєннями. Наразі військово-повітряні сили Польщі поряд із радянськими винищувачами МіГ-29 експлуатують американські F-16.

Як на мене, вартий уваги досвід переходу на стандарти НАТО й Хорватії. 2009 року разом з Албанією ця країна приєдналася до Альянсу під час останньої дотепер хвилі його розширення. Як заявляв у ЗМІ хорватський стратегічний аналітик Зоран Кусовак, принципова відмінність стандартів НАТО полягає в системі ухвалення рішень. За колишніми радянськими стандартами, дуже часто рішення мали ухвалювати на найвищому рівні — набагато вищому, аніж за стандартами Альянсу. Із цього погляду НАТО дозволяє значно більшу гнучкість і заохочує легше та швидше ухвалювати рішення. За його словами, Хорватії пощастило, що вона не успадкувала колишню армію, а із самого початку формувала її такою, тож вона завдяки цьому може бути сумісною з НАТО.

Роман ВУС

МІНІ-АРТИЛЕРІЯ
ВІТЧИЗНЯНОГО ВИРОБНИЦТВА

БОРОТЬБА ЗА СВОЮ НЕЗАЛЕЖНІСТЬ, ЯКА РОЗГОРНУЛАСЯ НА СХОДІ НАШОЇ КРАЇНИ, ЗМУСИЛА БАГАТЬОХ УКРАЇНЦІВ НАВЧИТИСЯ НЕ ТІЛЬКИ СПРАВНО ТРИМАТИ ЗБРОЮ У СВОЇХ РУКАХ, А Й РОЗШИРИТИ НОМЕНКЛАТУРУ ЇЇ ВИРОБНИЦТВА. ІНШИМИ СЛОВАМИ, НАШІ ЗБРОЯРІ ВЗЯЛИСЯ ЗА ВИРОБНИЦТВО «З НУЛЯ» НОВИХ ЗРАЗКІВ ОЗБРОЄННЯ. ПРО ВАЖЛИВІ ОСОБЛИВОСТІ НОВИХ МІНОМЕТІВ КАЛІБРУ 120, 82 ТА 60 ММ ВІТЧИЗНЯНОГО ВИРОБНИЦТВА РОЗПОВІДАЮТЬ ФАХІВЦІ ДЕРЖАВНОГО НАУКОВО-ВИПРОБУВАЛЬНОГО ЦЕНТРУ ЗС УКРАЇНИ (ДНВЦ ЗСУ), ЯКОМУ ДНЯМИ ВИПОВНЮЄТЬСЯ 85 РОКІВ

Випробувальники проводять підготовку до стрільби з дослідного зразка міномета калібру 82 мм

Міномети як вид артилерійського озброєння набули широкого розповсюдження в роки Другої світової війни. І через понад 70 років вони залишаються впливовим артилерійським засобом вогневої підтримки сухопутних підрозділів тактичної ланки й доводять свою ефективність під час бойових дій на Донбасі.

Міномет являє собою гладкоствольну жорстку систему, призначену для знищення (пригнічення) навісним вогнем живої сили та вогневих засобів противника, руйнування польових оборонних споруд.

Його важливість, а іноді й незамінність на полі бою легко пояснити перевагами над іншими видами озброєння. По-перше, міномет має достатньо високу точність і дальність стрільби, які забезпечують надійне ураження живої сили, озброєння та неброньованої техніки противника; по-друге, він має можливість ведення відносно скритного вогню, адже закрита вогнева позиція та мала сила звуку під час пострілу ускладнюють виявлення ворогом розташування мінометної обслуги; по-третє, його висока скорострільність — від десяти до п'ятнадцяти пострілів за хвилину — спроможна забезпечити високу щільність вогню в критичні хвилини бою; по-четверте, відносно мала вага зброї та боєприпасів до неї підвищує мобільність піхотних підрозділів, знижує їхню залежність від підтримки вогню артилерії.

У міру того як маховик війни на Донбасі набував обертів, очевидною ставала потреба в забезпеченні українських підрозділів на передовій сучасним якісним озброєнням, а передусім мінометами. Адже мінометні стволи не вічні. Його ресурс від виробника — п'ять тисяч пострілів. В Україні міномети ніколи не виробляли: ані за часів СРСР, ані за часів незалежності. Тому довелось навчитися виготовляти самотужки.

У травні 2015 року керівництво ПАТ «Завод «Маяк» дістало завдання якнайскоріше розробити й організувати виробництво 120-міліметрових мінометів, які отримали індекс М-120-15. Як пригадував у своєму інтерв'ю директор технічний — головний інженер заводу «Маяк» Валерій Синицин, на той час на заводі не було жодної інформації про міномети, великою проблемою було знайти будь-яку технічну документацію. А відповідно до технічного завдання орієнтиром для майбутнього першого українського 120-міліметрового міномета мали стати поліпшені бойові характеристики радянського міномета аналогічного калібру. Так самотужки, з нуля, на заводі розробили конструкторську документацію й технологію виробництва. Під час роботи над вивченням та вдосконаленням конструкції радянського міномета до уваги брали досвід антитерористичної операції й тактико-технічні характеристики найкращих мінометів іноземного виробництва. Через три місяці напруженої роботи, наприкінці серпня 2015 року, дослідний зразок першого українського 120-міліметрового міномета М-120-15, який згодом дістав назву «Молот», зробив свій перший постріл.

ОСОБЛИВОЇ УВАГИ ЗАСЛУГОВУЄ РОЗРОБКА УКРАЇНСЬКОГО МІНОМЕТА КАЛІБРУ 60 ММ. НА ВІДМІНУ ВІД 120-МІЛІМЕТРОВОГО ТА 82-МІЛІМЕТРОВОГО МІНОМЕТІВ, ЦЕ СПРАВЖНІЙ ЗРАЗОК «КИШЕНЬКОВОЇ» АРТИЛЕРІЇ, АДЖЕ ЗА ГАБАРИТАМИ ЙОГО МОЖНА РОЗГЛЯДАТИ ЯК ІНДИВІДУАЛЬНУ ЗБРОЮ

— Інтенсивна робота над поліпшенням бойових характеристик дослідного зразка 120-міліметрового міномета продовжувалася на дослідницьких випробуваннях, — розповів старший науковий співробітник відділу наукових досліджень і виробництва засобів ураження ДНВЦ ЗСУ Михайло Рудник. — Тоді для цього було задіяно весь науковий потенціал центру. Його керівник полковник Володимир Башинський та найкращі фахівці ДНВЦ ЗСУ тижнями днювали й ночували на полігоні, аби скоріше поставити новий міномет у стрій.

Далі, відповідно до затвердженого у лютому 2015 року постановою Кабміну № 345 «Порядку постачання озброєння, військової та спеціальної техніки під час особливого періоду, введення надзвичайного стану та в період проведення антитерористичної операції» були визначальні відомчі випробування. За їх результатами 120-міліметровий міномет М-120–15 «Молот» був допущений до експлуатації у війська та потрапив в район проведення АТО.

Остаточне рішення про прийняття зразка на озброєння ЗС України буде прийняте після державних випробувань, які наразі тривають. Так, у рамках державних випробувань з його ствола здійснено вже понад 3000 пострілів. І, як зазначають фахівці ДНВЦ ЗСУ, завдяки спеціальному покриттю каналу ствола, застосованому при виробництві, його внутрішні геометричні розміри не змінилися. Крім того, порівняно з радянським 120-міліметровим мінометом вітчизняний демонструє не гірші результати за точністю стрільби. Та ще й український міномет на 65 кг легше від 120-мм міномету ПМ-38. Важливо зазначити, що «Молот» повністю виготовлено з вітчизняних матеріалів.

У цілому вдалий початок виробництва 120-міліметрових мінометів став своєрідним поштовхом до виробництва в Україні лінійки цього виду артилерійського озброєння різного калібру. І важливим є те, що, крім заводу «Маяк», їх виробництво розпочали кілька вітчизняних підприємств, які входять до Державного концерну «Укроборонпром». Це той випадок, коли від конкуренції наше військо має тільки виграти.

Наприклад, вітчизняний 82-міліметровий міномет демонструє на полігонах результати кращі за радянський 82-міліметровий міномет 2Б14 «Поднос». Проте завдяки використанню в його конструкції спеціальних титанових сплавів український міномет легший. Також тут застосовано зовсім іншу конструкцію з'єднання ствола міномета з плитою. Як пояснюють фахівці ДНВЦ ЗСУ, завдяки цьому суттєво скоротився час підготовки міномета до стрільби та перенесення вогню по цілі при значних доворотах. Це саме те, що потрібно нині на передовій. На випробуваннях зі ствола міномета калібру 82 мм на сьогодні здійснили вже близько 5000 пострілів, які майже не позначились на якості його внутрішнього покриття та геометричних розмірах. Наступне завдання виробників і науковців — зберегти цю тенденцію й після 10 000 пострілів.

Особливої уваги заслуговує розробка українського міномета калібру 60 мм, призначеного для знищення живої сили й техніки противника, розташованої в укриттях або окопах. На відміну від 120-міліметрового та 82-міліметрового мінометів, це справжній зразок «кишенькової» артилерії, адже за габаритами його можна розглядати як індивідуальну зброю. Судіть самі: ствол міномета, який має вагу близько 11 кг, обладнано механізмом для прицілювання та спусковим гачком, дає змогу вести вогонь, як кажуть, з руки. Така конструкція допоможе контролювати кожен постріл, уникати подвійного заряджання та сприятиме підвищенню безпеки для його обслуги в цілому. А це є дуже важливим з урахуванням динамічних умов бою. Міномет за результатами випробувань стрільбою мінами поліпшеної аеродинамічної форми наближений до характеристик мін післявоєнного зразку радянського міномета калібру 82 мм. Ствол має добрий запас міцності, а хиткість міномета зведено майже до нуля. Планують, що вага (разом із плитою) серійного зразка цього ергономічного міномета не перевищуватиме 20 кг, кут підвищення становитиме від +15° до +85°, кут обстрілу в горизонтальній площині — 360°, прицільна дальність — 80–2500 м.

Погодьтеся, що з такими характеристиками вітчизняний міномет калібру 60 мм може стати незамінним артилерійським засобом вогневої підтримки дій тактичних спеціальних, розвідувальних та мобільних груп, які перебувають у відриві від основних сил, а також під час виконання спеціальних, розвідувальних завдань.

Андрій ЛИСЕНКО

Су-25М1

ШТУРМОВИК Су-25

МОДЕРНІЗАЦІЯ ПО-УКРАЇНСЬКИ

ВСТАНОВЛЕННЯ НА ЦЕЙ ЛІТАК УКРАЇНСЬКОГО ЦИФРОВОГО ПРИЦІЛУ В ПОЄДНАННІ З ВІТЧИЗНЯНИМ НАВІГАЦІЙНИМ КОМПЛЕКСОМ ЗНАЧНО ПОЛІПШИЛО БОЙОВИЙ ПОТЕНЦІАЛ СУ-25М1

Поліпшувати льотні та бойові характеристики сучасних літаків конструктори починають ледь не одразу після їх створення. Вивчення й аналіз застосування бойових машин у воєнних конфліктах, розробка та прийняття новітнього обладнання дозволяють інженерам модернізувати літак

Розробка українського варіанта модернізації Су-25 почалася на початку 2000-х. Однією з головних умов було залучити лише українські підприємства.

Дали путівку в життя українській версії штурмовика працівники ДП «Запорізький державний авіаційний ремонтний завод «МіГремонт». Брали активну участь у цій роботі КП СПБ «Арсенал», ДП «Оризон-Навігація» ДП «НОВАТОР», ДП ДККБ «Луч», ТОВ «РАДІОНІКС», ТОВ «Науково-виробнича фірма «АДРОН», КП НВК «Іскра», Ізюмський казенний приладобудівний завод, ДП «Одеський авіаційний завод» та інші науково-дослідні організації, які створювали нове або модернізували встановлене раніше обладнання.

МОДЕРНІЗОВАНИЙ ШТУРМОВИК ТЕПЕР МОЖЕ ЗАСТОСОВУВАТИ ШТАТНІ ЗАСОБИ УРАЖЕННЯ І ВДЕНЬ, І ВНОЧІ ТА В УМОВАХ ПОГАНОЇ ВИДИМОСТІ

— Перед розробниками модернізації штурмовика стояло завдання поліпшення точності й підвищення висоти застосування бомбардувального, ракетного та артилерійського озброєння літака та реалізація режиму навігаційного бомбометання по цілях із відомими координатами, — каже головний інженер авіації Повітряних Сил — начальник управління головного інженера авіації Командування Повітряних Сил Збройних Сил України генерал-майор Петро Скоренький. — До того ж за чотири десятиліття відтоді як авіаконструктори створили цей штурмовик, у світі значно розширилася номенклатура авіаційних засобів ураження, було опрацьовано нові технології та рішення, які можна застосовувати на цьому літаку.

Уже на першому етапі роботи було замінено аналоговий приціл літака Су-25 на сучасний вітчизняний цифровий. Це дало змогу підвищити його точнісні характеристики прицілу приблизно на 30%. За рахунок установлення супутникової системи навігації штурмовик став уражати цілі навіть тоді, коли льотчик візуально їх не бачить, але відомими є координати цілі та самого літака. Це також дає змогу застосовувати штатні засоби враження не тільки вдень, а й вночі та в умовах поганої видимості. Також ця апаратура в рази підвищила висотність застосування озброєння. Тобто штурмовик буде менше «висіти» над полем бою, а отже, зменшується ризик бути враженим зенітними засобами ворога.

Цікавинкою сучасної модернізації є те, що і нова, удосконалена, і стара апаратура пов'язані між собою, а супутникова навігаційна система об'єднана зі штатним навігаційним комплексом літака КН-23. Це було практично продемонстровано влітку 2014 року, коли літаки виконували бойові завдання на Сході України. Льотчики підтвердили, що модернізований Су-25М1 може працювати навіть тоді, коли над полем бою немає ні сигналів із наземних радіотехнічних засобів навігації, ні даних від супутника.

Модернізовані Су-25М1 пройшли випробування на війні. Кілька штурмовиків було втрачено, та гіркий досвід бойових дій одразу врахували вітчизняні конструктори й винахідники.

— Уже наприкінці 2015-го — на початку 2016 року, — розповідає учасник АТО льотчик Су-25 підполковник М., — я випробував установлену на цьому літаку бортову апаратуру міжнародної радіотехнічної системи ближньої навігації та посадки. І підтверджую, що вона суттєво допомагає під час визначення місця літака, під час маневру для виходу на ціль і заходу на посадку.

Сьогодні відбуваються військові випробування чергової версії модернізації українських штурмовиків. Зокрема на літаку встановлено вдосконалені бортові та наземні засоби контролю та реєстрації польотних даних, а також сучасні комбіновані пристрої викиду хибних теплових цілей. В авіаційній бригаді тактичної авіації стройові льотчики випробовують, чи комфортно користуватися багатофункціональним індикатором і встановленою системою аудіо- й відеореєстрації.

— Наступним етапом модернізації бойового штурмовика стане розширення номенклатури засобів ураження як керованих, так і некерованих, — зазначає начальник відділу експлуатації управління головного інженера авіації Командування ПС ЗС України полковник Віктор Делечук. — Також поставлено завдання модернізувати двигуни. Виконання цих завдань значно збільшить показник бойової ефективності штурмовика Су-25.

Віктор ГЕДЗ

ЗАВДЯКИ УДОСКОНАЛЕННЯМ ЛІТАК МОЖЕ ВИКОНУВАТИ СПІЛЬНІ ЗАВДАННЯ З ВПС КРАЇН — ЧЛЕНІВ НАТО

Установлення сучасної вітчизняної системи супутникової навігації й інтегрування її в прицільний і навігаційний комплекси, на відміну від серійного літака, дає змогу заздалегідь установити й запам'ятати до 20 програмованих маршрутів. Окрім того, відтепер збільшено до 20 кількість програмованих поворотних пунктів маршруту та цілей в одному маршруті, які апаратура літака Су-25 раніше могли пам'ятати не більше як три. На модернізованому штурмовику політ за маршрутом, режим «Повернення» та захід на посадку відтепер може здійснюватися в разі, якщо радіотехнічна система ближньої навігації не працює, чого не було раніше.

Ще однією особливістю апаратури літака Су-25М1 є здатність запам'ятовувати координати до 10 оперативних цілей і виконувати захід на них без візуального контакту, а також»багаторазовий візит».

Наявність сучасного цифрового прицілу АСП-17БЦ 8М2 та поєднання його з наявною апаратурою дає змогу визначати точність прицілювання літака Су-25М1 за безвітряної погоди з установленням кругового відхилення до 25 м. Прийняття на озброєння цього прицілу дає змогу використовувати навігаційне бомбардування штурмовика з висоти до 5000 метрів, а також із пологого кабрування.

Ще однією перевагою модернізованого штурмовика Су-25М1 стало те, що тепер він відповідає вимогам Міжнародної організації цивільної авіації (ІСАО). Віднині на такому літаку можна виконувати польоти не тільки в повітряному просторі України, а й під час перельотів на всі аеродроми світу, а також реалізовувати спільні завдання з ВПС країн — членів НАТО. Першим етапом для цього стало доопрацювання радіостанції Р-862, що полягало у використанні кроку сітки частот відповідно до вимог ІСАО. На відміну від серійного літака, відтепер дозволено виконувати польоти з використанням сигналів радіомаяків VOR, виконувати передпосадкові маневри й заходи на посадку за сигналами радіомаяків систем ILSі СП-50. Також установлено апаратуру для виконання польоту й заходу на посадку за нормами ІСАО.

В АТО Є РОБОТА І ДЛЯ ХІМІКІВ

СИТУАЦІЯ ІЗ ЗАГРОЗАМИ ЩОДО ЗАБРУДНЕННЯ ДОВКІЛЛЯ НА ДОНБАСІ ВКРАЙ НЕСТАБІЛЬНА. ДЛЯ ВЕДЕННЯ РОЗВІДКИ, ЗБОРУ ТА ОБРОБКИ ІНФОРМАЦІЇ ЩОДО РХБ ОБСТАНОВКИ В РАЙОНІ АТО РОЗГОРНУТО СПОСТЕРЕЖНІ ПОСТИ ТА ЗАДІЯНО СПЕЦІАЛЬНУ ТЕХНІКУ

Аерозольне маскування підрозділів ППО під час навчань

Про них не так багато пишуть та знімають сюжетів. Але важливість цих військових фахівців це аж ніяк не применшує. А надто — коли у країні ведуться бойові дії й у будь-який час може бути застосована зброя масового ураження. Йдеться про фахівців військ РХБ захисту (їх ще називають «хіміки» — Авт.), які сьогодні продовжують виконувати завдання на Сході України.

— У районі проведення АТО наші бійці виконують завдання з початку проведення антитерористичної операції. Вони ведуть РХБ розвідку та РХ спостереження, збирають та обробляють інформацію про РХБ обстановку та проводять лабораторні аналізи води, — розповів начальник військ РХБ захисту ЗС України — начальник Центрального управління РХБ захисту Головного управління оперативного забезпечення ЗС України полковник Віталій Штельма. — Такі заходи здійснюються, як правило, в базових таборах та на маршрутах висування наших військ. Для цього розгорнуто спостережні пости та задіяно спеціальну техніку.

На щастя, застосувати всі свої професійні знання на практиці воїнам-хімікам не довелося. Втім ситуація із загрозами, на які повинні реагувати підрозділи РХБ захисту, на Донбасі вкрай нестабільна. Адже там багато підприємств важкої промисловості, хімкомбінатів тощо. А це означає, що у виробничому циклі використовуються хлор, аміак. Та й у засобах масової інформації постійно з'являється інформація про наміри бойовиків зруйнувати підприємства, на яких зберігаються небезпечні хімічні та радіаційні речовини.

Останнє із таких повідомлень було наприкінці минулого місяця. Тоді перший заступник голови Спеціальної моніторингової місії ОБСЄ в Україні Александр Хуг заявив, що в Донецькій області існує загроза забруднення відходами фенольного заводу, сховище якого розташоване в Новгородському в безпосередній близькості до лінії розмежування. Воно затиснуте між позиціями сторін лише за 400 метрів одна від одної. За його словами, припинення вогню і розведення сил у цьому регіоні вкрай необхідні, адже є загроза його забруднення.

Тож військові хіміки перебувають у постійній готовності усувати небезпеку в разі застосування бойовиками важкого озброєння для завдання ударів по об'єктах промислової інфраструктури.

Окрім цього, підрозділи РХБ захисту виконують у районі АТО й інші не менш важливі завдання, наприклад, посилюють захист військ, застосовуючи аерозолі.

— Неодноразово, особливо у 2014–2015 роках, ми вдавалися до аерозольного маскування наших військ. Наприклад, один із димових підрозділів здійснював аерозольне прикриття понтонерів, які наводили переправу через Сіверський Донець. Також наші бійці протягом січня-лютого 2015 року часто здійснювали аерозольне маскування вогневих позицій ракетних військ та артилерії. Такі дії дозволили виконати завдання зі знищення противника та уникнути втрат, — продовжив офіцер. — Зараз, щоб перебувати у постійній готовності до застосування, підрозділи аерозольного маскування щотижнево проводять практичні тренування з димопуску. На таких заняттях відпрацьовуються злагодженість дій з підрозділами РХБ розвідки та нові способи встановлення аерозольних завіс.

2016 рік був більш насиченим за попередні щодо залучення підрозділів РХБ захисту до виконання комплексних завдань оперативного забезпечення в різних куточках держави. Загалом у частинах РХБ захисту, безпосередньо підпорядкованих Головному управлінню оперативного забезпечення Збройних Сил України, протягом минулого року проведено 30 різних навчань та тренувань.

До слова, під час комплексних командно-штабних навчань «Літня гроза» та «Південний вітер» димові підрозділи військ РХБ захисту здійснювали аерозольне маскування поромних переправ через Дніпро, які мали майже рекордну довжину — до 4800 метрів. Тому вперше було здійснено аерозольне маскування спеціальною машиною ТДА-2М з машини ПММ-2М на воді. Це дозволило виконати поставлене завдання за несприятливих метеорологічних умов та, що важливо, не допустити розривів в аерозольній хмарі.

В АТО ХІМІКИ ПЕРЕБУВАЮТЬ У ПОСТІЙНІЙ ГОТОВНОСТІ УСУВАТИ НЕБЕЗПЕКУ В РАЗІ ЗАСТОСУВАННЯ БОЙОВИКАМИ ВАЖКОГО ОЗБРОЄННЯ ПО ОБ'ЄКТАХ ПРОМИСЛОВОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ

Служба у підрозділах РХБ захисту доволі специфічна і потребує спеціальних знань і умінь. Професія військового хіміка не передбачає штурми та ведення активних бойових дій. Тут основне — захист населення, що включає ліквідацію наслідків хімічного, радіаційного та біологічного зараження. Йдеться, зокрема, про зброю масового ураження, яку називають найнебезпечнішим ворогом людства, адже її не можна побачити. Це — штучно створені інфекції, збудники хвороб, наприклад, «сибірська виразка», якими потенційно можуть бути оснащені снаряди чи бомби, а також отруйні хімічні речовини та радіаційні викиди. Представники даної професії можуть запобігати або зменшити втрати під час такого зараження. Прикладом цього є оперативна робота під час аварії на Чорнобильській АЕС.

Попри діючу Конвенцію про заборону розробки, виробництва, накопичення і застосування зброї масового ураження та про її знищення (2003-го цей документ підписали 145 держав. — Авт.), загроза застосування зброї масового знищення є реальною, тому підрозділи РХБ захисту мають бути добре навчені діяти у складних та нестандартних ситуаціях забруднення довкілля.

Роман ВУС

РАДЯНСЬКІ ЗЗК ЗАМІНИЛИ НА НОВІ ЗАХИСНІ КОСТЮМИ ФІЛЬТРУЮЧОЇ ДІЇ

З початку АТО проведена значна робота по забезпеченню військових частин та підрозділів озброєнням і засобами РХБ захисту. Зокрема, відновлено та поставлено 450 одиниць спеціальних машин. Торік закуплено 1000 нових фільтрувальних протигазів ФП-М05У для підрозділів Сил спеціальних операцій та навчальних закладів, 10 000 ручних димових гранат для поповнення витрат військових частин Збройних Сил України.

До слова, у протигазах українського виробництва зручне «панорамне» скло.

Старі радянські ЗЗК також замінили вітчизняними фільтруючими захисними комплектами. Вони виглядають, як звичайні камуфльовані куртки та штани. Замість незручних гудзиків-«пуколь» — липучки та блискавки. Одягається комплект за кілька хвилин. Хіміки кажуть, що нові костюми значно легші, але захищають від агресивних сполук краще.

Внутрішній шар комплекту становить речовина, яка полімеризується при контакті з отруйною речовиною. Комплект розрахований на 5 одягань. Виробляється в Україні.

Крім того, тривають роботи з розробки вітчизняного реактивного піхотного вогнемета термобаричної дії.

МІСІЯ В КУВЕЙТІ

Свою професійність українські військові хіміки доводили і за кордоном. Зокрема, 19-й окремий батальйон радіаційного, хімічного та біологічного захисту Збройних Сил України 2003 року виконував завдання у Державі Кувейт, перебуваючи в постійній готовності надати допомогу в захисті цивільного населення та військ коаліції від наслідків можливого застосування зброї масового ураження і ліквідації можливих наслідків застосування зброї масового ураження.

Тоді загроза виходила від Іраку. Передбачалося, що ця країна могла застосувати хімічну зброю, запаси якої становили, за даними ООН, від 20 до 25 000 літрів розчину з бацилами «сибірської виразки», 1000 тонн нервово-паралітичного газу VX, інші отруйні речовини — газ зарин, іприт, 6 500 хімічних бомб, 18 мобільних лабораторій для виготовлення біологічної зброї.

На щастя, тоді все минулося. Наші військові хіміками демонстрували фаховість переважно під час навчань і тренувань, де готувалися до усунення потенційної небезпеки.

Разом з українським батальйоном тоді у Кувейті також були підрозділи РХБ захисту США, Німеччини, Словаччини, Чехії та Румунії. Всім було визначено певні завдання.

Американці й німці відповідали за ведення РХБ розвідки, чехи і словаки мали ефективні засоби для обробки військової техніки, а наш батальйон міг забезпечити масштабну обробку місцевості й санітарну обробку цивільного населення.

Періодично із зазначеними підрозділами проводилися спільні масштабні навчання. Після їхнього завершення наш батальйон отримав високу оцінку щодо спроможності виконувати завдання з РХБ захисту.

При цьому іноземців дивувала витривалість наших військовослужбовців, які тривалий час працювали в захисних костюмах у 50 градусну спеку, і універсальність наших фахівців. Приміром, уміння працювати з різними приладами та технікою. Адже в них кожен виконує лише свою роботу, вправляючись при цьому з одним видом озброєння.

Зразок бліндажа беззрубочної конструкції із лісоматеріалів на відділення

БЛІНДАЖІ ЗА НОВИМИ ПРОЕКТАМИ

ГОТОВІ БУДУВАТИ ВІЙСЬКОВІ ЛІСГОСПИ

ФОРТИФІКАЦІЇ У РАЙОНІ АТО МАЮТЬ ЗАБЕЗПЕЧУВАТИ НЕ ЛИШЕ ЗАХИСТ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦЯМ, АЛЕ Й БУТИ КОМФОРТАБЕЛЬНИМИ

Чи відповідають фортифікаційні споруди в районі АТО сучасним викликам ведення бойових дій? Як надійно убезпечити українських воїнів на передовій? Цим та багатьом іншим питанням, актуальним для Збройних Сил, було присвячено виїзну робочу нараду в Гончарівському під керівництвом заступника Міністра оборони України генерал-лейтенанта Ігоря Павловського

Повітря, немов просочилось прагматичною конкретикою. Все, починаючи зі складу зібраних спеціалістів — директорів військових лісгоспів, офіцерів інженерної служби, представників командування бригад та військових проектних організацій і закінчуючи представленими зразками фортифікацій, — сприяло прийняттю вагомих рішень.

Розпочали роботу з ознайомлення з бліндажем, що облаштували робітники Чернігівського військового лісгоспу. За словами керівника цього підприємства Сергія Сезоненка, над створенням цієї по-своєму унікальної інженерної споруди працювали не лише його робітники, але й військові інженери та проектувальники. В результаті маємо дерев'яний бліндаж, який не поступається за ступенем захисту бетонному чи металевому, але набагато комфортніший та маневровий при збиранні. В той час як для монтажу бетонних компонентів потрібна важка техніка, для збирання дерев'яних модулів може бути достатньо лише людських рук, і саме це забезпечує таку необхідну з точки зору тактики прихованість при зведенні споруди.

ДЛЯ ЗБИРАННЯ ДЕРЕВ'ЯНИХ МОДУЛІВ ДОСТАТНЬО ЛИШЕ ЛЮДСЬКИХ РУК, І САМЕ ЦЕ ЗАБЕЗПЕЧУЄ ШВИДКІСТЬ І ПРИХОВАНІСТЬ МОНТАЖУ

А ще, як зазначили військові інженери, цей бліндаж більший за розмірами. Зокрема стандарт, розрахований на вісім бійців, має чотири місця для відпочинку особового складу, а в новому вони облаштовується на кожного. Окрім того, тут передбачено окреме місце для роботи командира, а також ніші для розміщення бронежилетів та спальників. Безпеку споруди забезпечує багатошаровий настил із дерев'яних модулів, матраців та шин, які ефективно пом'якшують вибух за умови влучання снаряда чи міни в бліндаж. Міцності споруді додає й особливе хитромудре рішення щодо його збирання та кріплення за типом конструктора. Словом, нові вимоги — нові рішення. Заступник Міністра оборони генерал-лейтенант Ігор Павловський, оглянувши запропонований зразок бліндажа, зазначив, що прийняття таких виробів на озброєння відбудеться після їх ретельної перевірки та вогневих випробувань на безпеку.

На території виробничої бази Чернігівського лісгоспу, де було продовжено нараду, її учасників чекала ціла виставкова експозиція. Тут і той самий бліндаж у повний розмір, і кулеметне гніздо, і дерев'яні модулі з демонстрацією особливостей їх кріплення, а також ящики для боєприпасів. На світлинах — меблі на потребу армії. Це — продукція всіх чотирьох військових лісових господарств: Чернігівського, Черкаського, Львівського та Івано-Франківського. Презентували свої вироби їх директори особисто.

— Військові лісгоспи поборються на тендерах за державне замовлення на облаштування фортифікаційних споруд у районі АТО. Шанси перемогти у них високі, ми побачили, що ці підприємства виготовляють продукцію високої якості, — підсумував генерал-лейтенант Ігор Павловський.

Окрему увагу заступник Міністра оборони приділив питанню виготовлення спеціального укупорювання для боєприпасів для їх надійного зберігання та транспортування. Відбулась дискусія між представниками лісгоспів та військовими інженерами про те, як зробити її безпечною і водночас не занадто коштовною.

Руслан ТКАЧУК

НАШІ ПІДПРИЄМСТВА ПРИБУТКОВІ БЕЗ ПРЕФЕРЕНЦІЙ

На прохання кореспондента «Народної армії» генерал-лейтенант Ігор Павловський відповів на декілька запитань

— Нищення армії впродовж багатьох попередніх років торкнулось і військових лісгоспів. Зокрема їх кількість з десяти зменшилася до чотирьох. Як нині у непростих економічних умовах почуваються ці підприємства? Чи планує Міноборони повернути втрачене?

— Зменшення кількості наших лісових господарств відбулося в часи управління Азарова. Є відповідне рішення Кабміну. Чи варто їх повертати, залежить від того, наскільки це потрібно Міністерству оборони. Наразі дискусія триває. Водночас ті підприємства, що залишились, ми намагаємось ефективно використовувати. Впевнений, рік-два — і жодного банкрута в сфері управління військового відомства не залишиться. Приклад цьому — саме військові лісгоспи. На сьогодні всі вони рентабельні. Зарплати робітників від 5700 до 8600 гривень. І жодних заборгованостей по податках та соціальних виплатах. Є що показати, є чим пишатися.

— Наскільки лісові господарства Міноборони ефективні у забезпеченні АТО?

— Їх внесок вагомий. Вони постачають і дрова, і ділову деревину для передової. Зокрема торік наші лісгоспи реалізували військовим частинам десятки тисяч кубометрів деревини. Деякі з них перевиконали план, і ця позитивна динаміка, сподіваюсь, зростатиме. Йдеться про нові пропозиції — продукцію власного виробництва на потреби Збройних Сил. Вони особливо актуальні в умовах заборони експорту лісу-кругляка.

Вироби військових лісгоспів конкурентоспроможні і за якістю, і за цінами. В наявності вся ескізна документація, яка, до речі, виконана відповідно до замовлень Генерального штабу ЗСУ та згідно з досвідом, набутим у ході проведення АТО. Проект представленого бліндажа забезпечує високу безпеку особового складу, швидкість монтажу, прихованість та значну економію лісоматеріалу.

— Нещодавно у ЗМІ жваво обговорювали питання, чому в район АТО постачається деревина з західних областей України, а не з ближніх до Донбасу?

— По-перше, постачання деревини проходить через тендерні процедури, що здійснює ГоловКЕУ. По-друге, кожне підприємство має свій план вирубки та висадки лісу, і воно не має права вирубати його більше, ніж садить. Це питання екології, а також збереження відновлюваних природних ресурсів.

— Чи мають військові лісові господарства законодавчі преференції?

— Жодних! Підприємства не утримуються за рахунок бюджету, а заробляють самі. Нині ми порушуємо питання, аби їх урівняти з цивільними лісництвами, які отримують бюджетні кошти на саджанці. Для військових лісгоспів це стане суттєвою підтримкою.

Директор ДП «Львівський військовий лісокомбінат» Вадим Сідорков:

— Нині маємо «на озброєнні» хороше деревообробне обладнання. Вже зараз ми готові реалізовувати на потреби війська ящики під боєприпаси з будь-якою складністю конфігурації їх укупорювання. У якості зразків можете переконатись самі (демонструє продукцію. — Авт.).

Що стосується фінансових результатів діяльності лісокомбінату, то можу зазначити: за 2015 рік обсяг реалізації нашої продукції склав 31 млн грн, за 2016-й — 44. Впевнений, що цього року ми цю цифру подвоїмо.

Директор ДП «Чернігівський військовий лісгосп» Сегрій Сезоненко:

— У нашому господарстві активно проводяться лісоочисні та лісовідновлювальні роботи. На жаль, цій темі зараз приділяють мало уваги, однак вона дуже важлива. Необхідно не тільки рубати, але й садити та доглядати за лісом.

Ми маємо свої цехи з деревообробки, пилорами, поточні лінії. Готові на потребу війська виконувати замовлення з виробления ящиків під боєприпаси, виготовляти збірні фортифікаційні споруди, постачати дрова, що, власне, й робимо протягом усього періоду проведення АТО.

Директор ДП «Черкаське військове лісництво» Сергій Вовкодавець:

— Ми постачаємо для потреб ЗС України брус, дошки будь-яких розмірів, дрова. У рамках робочої експозиції представили зразки ящиків для боєприпасів, отож сподіваємося на замовлення на них. Партнери ми надійні: за підсумками року маємо 12,5% рентабельності. Минулорічний план перевиконали втричі. Середня зарплата на підприємстві — понад 8 тис. грн.

Директор ДП «Івано-Франківськийліспромкомбінат» Петро Гриник:

— До складу нашого підприємства входить шість лісгоспів, де працює близько 600 людей. За рік ми сплатили 50 млн грн. податків. Виготовляємо меблі для армії, які можуть використовуватися у польових умовах. Ціни на двоярусні ліжка, табурети, шафи для зберігання зброї — майже вдвічі дешевші за середньоринкові.

TERRA OCCUPATUM ДОНБАС,

АБО ЯК «ПОЛІЦІЯНТИ» ОРДЛО «БЕРЕЖУТЬ» СПОКІЙ МИРНОГО НАСЕЛЕННЯ?

У наведенні «порядку» бойовики «ЛНР» не гребують залякуванням мирних мешканців зброєю та вимаганням у них грошей

19 лютого 1942 р. в канадському місті Вінніпегу відбулася подія, про яку варто згадати саме зараз. Того далекого лютневого ранку Вінніпег, що знаходиться в глибині Канади, було захоплено кількома сотнями солдатів Вермахту. Місцева поліція (армії в місті не було) опору не чинила, бо супротивник мав значно більше сил. На вулицях виставили патрулі з солдатів у німецькій формі, запрацювала комендатура. Були заарештовані всі урядовці, почалися тотальні арешти євреїв. Над містом замайоріла нацистська свастика, почали роздавати газети німецькою мовою.

До лав поліцаїв вступило багато містян. Люди писали доноси, повідомляючи про інакодумців, вислужуватись перед новою владою. Заарештованих звинуватили в шпигунстві, роботі проти Рейху та розстріляли разом із євреями. Мешканцям міста повідомили про встановлення комендантської години та скасування всіх громадянських свобод. Проте «нацистська окупація» Вінніпега тривала недовго. «Нацисти», «солдати Вермахту» виявились акторами, роль яких зіграли волонтери на пропозицію влади. Заарештовані були відпущені, а «розстріляні» воскресли. Залишились тільки розгублені новоявлені поліціянти, які соромились дивитись містянам у вічі, як і ті, хто писав доноси, щоб отримати заохочення влади. Приголомшеним людям було повідомлено, що це була акція, погоджена з урядом, щоб показати канадцям, що було б, якби нацисти реально захопили їхню країну. Саме ця інсценізація, що отримала назву If Day, об'єднала громадян та стала початком масштабного збору коштів на потреби канадських солдатів, які реально воювали з нацистами у Старому світі.

Якби ми знали цю історію раніше, знали не переписану з рук КДБ та ЦК КПРС історію своєї країни, то, можливо, були б готові протистояти реалізації такого сценарію у своїх містах і селах від самого початку окупації.

(Продовження. Початок у номері за 23 лютого)

Війна змінює людей. Найстрашніші на війні навіть не постріли, а люди, вірніше, ті зміни, які з ними відбуваються. Я це назвала терміном «обнуління моралі вибухом».

Як тільки в містах Сходу Луганщини з'явились перші триколори, зброя, козаки та так зване народне ополчення, ті, хто підтримував ідею «руської весни», просто стали мешканцями Вінніпега, але без акторської гри. На Донбасі доноси та «вороги народу» — це сьогодення, як тортури і підвали, де утримують бранців. І ці бранці не тільки військові, більшість із них місцеве населення. Підприємці, в яких вимагають переоформити бізнес на «своїх» або прагнуть отримати за них викуп, діти підприємців, просто шахтарі-пенсіонери, що мають велику пенсію. До підвалів так званої МДБ ЛНР (міністерство державної безпеки), яке мешканці Луганщини вже прозвали НКВС, можна потрапити за будь-що. Як і бути розстріляним, проданим у рабство чеченцям-кадирівцям або абхазцям, що промишляють на окупованій території.

«Укропом», «правосеком», «нациком», «зрадником» можна стати в будь-який час, просто перейшовши комусь дорогу. Навішуючи ярлики «ворогів народу», в окупації просто позбуваються зайвих людей. Вирішують сердечні та комерційні справи, «ділять» спадок та розв'язують суперечки.

Багато хто з сусідів, міліціянтів, адвокатів, шахтарів на війні перетворюються на поліцаїв, комендантів та доносчиків, що ведуть праведну боротьбу з «ворогами народу». Це здається нереальністю, бо ми ж цивілізований світ.

Так думала й я до тих пір, поки моя дитина не прийшла зі школи в сльозах. Ми жили на Луганщині, у місті Свердловську, що одразу потрапило в тил війни та окупацію. У дівчинки був м'який шкільний пенал-іграшка, рожевий зайчик, який вона називала Сирок. У вересні 2014 року її однокласники, заламавши їй руки, забрали та «стратили» Сирка у школі, як «укропа». Цю психотравму дитина досі не залікувала. Школу в окупації ми покинули й прийняли рішення тікати, бо поруч уже жив комендант, адвокат комендатури «новоросії», медсестра «ополчєнія», а вчителі змушували дітей писати оповідання, про що кажуть батьки вдома, і чи підтримують вони «укропів».

Вчорашні сусіди прийшли з погрозами до нас додому, адже знали мою громадянську позицію, яку я активно відстоювала до війни. Ця позиція не була пов'язана ні з Росією, ні з «руськім міром». Я виступала проти порушення прав шахтарів, за збереження екології рідного краю та проти безчинств влади регіоналів, які грабували місто. Але сусідам дали відмашку, що я «укроп», і вони вирішили розібратися. Тоді нас також врятували сусіди, які вийшли, почувши постріли та гавкіт собак. Так і стояли один проти одного ті, хто вчора пригощав одне одного цигаркою, смаколиками та допомагав у скруті.

Як так сталося, що мешканці окупованої території втратили людяність? Чи витримають інші мешканці міста «облогу» «руського міра»? Це страшні питання війни.

Затримати й кинути до підвалу в «ЛНР» можуть за селфі на телефон просто посеред міста тільки тому, що проходив чи проїжджав «військовий кортеж». Але ж люди звикли жити вільно, без комендантської години, робити фото улюблених місць, виїжджати на природу. За це в «ЛНР» можуть покарати. Усюди військові.

До влади прийшли зеки. Так, в селі Олександрівці комендантом став чоловік, який більше 15 років провів у тюрмах. Він народився десь у Сибіру, бо його батьки також були засуджені. Був убивцею та крадієм. Прийшла «народна влада» «ЛНР» та зробила його комендантом. Зараз він отримує з селян десятину, ходить з охороною, члени якої також є раніше засудженими або наркоманами. У селі вбито багато людей, зґвалтовано п'ять жінок, але ніхто не виступає проти коменданта, навпаки, хочуть мати з ним хороші стосунки. Дехто просто мовчить, розуміючи, що в нього сили не вистачить, щоб вбити загарбника. У коменданта два паспорти. Один з них громадянина України, бо ж незалежність він зустрів у колонії, тому по відбутті покарання отримав паспорт із тризубом. Ось як воно буває!

В «ЛНР» затримано двох проукраїнських блогерів, з якими навіть не дозволяють мати зв'язок і не ставлять на обмін, тому що вони не військовополонені, а «шпигуни». Тут утримується суддя Луганського апеляційного суду, який через свою проукраїнську позицію одним із перших перевівся в Україну. Він поїхав на похорон батька, і хтось на нього написав донос…

УБИВЦЯ ТА КРАДІЙ, 15 РОКІВ ПРОВІВ У ТЮРМАХ. ПРИЙШЛА «НАРОДНА ВЛАДА» «ЛНР» ТА ЗРОБИЛА ЙОГО КОМЕНДАНТОМ. ЗАРАЗ ВІН ХОДИТЬ З ОХОРОНОЮ ТА ОТРИМУЄ З СЕЛЯН ДЕСЯТИНУ

Історій «шпигунів» та «правосеків» у «ЛНР» багато. Спалена в Антрациті родина підприємців, яких було «засуджено» до страти підрозділом «армії атамана Козицина», чи вбиті в Ровеньках підлітки, що створили український партизанський загін та повідомили про своє існування депутату місцевої ради. Депутат підтримував «ЛНР» та «руській мір», як і всі його колеги з партії регіонів, КПУ та соціалістів. Підлітків затримали. Тепер їхні могили розкидані по території місцевого парку під назвою «Гримучий ліс», деякі вважаються зниклими безвісти.

Моїх земляків, родину з Шарапкіного (селище в Свердловську), яких за доносом розстріляли як «правосеків», знайшовши в їхньому гаражі зброю та роздруківки з інтернету «візитівок Яроша». Після їхньої смерті брат дружини загиблої відкрито вихвалявся, що він написав донос та підкинув потрібну літературу, бо треба було ділити спадкове майно батьків — був спір, що тягнувся два роки.

Історій багато. Дивна річ — соціум. Дивна річ — душа людини чи те, що в ній є. Війна зриває з людей покривала, робить явним усе таємне чи просто розподіляє на людей та нелюдів.

Далі буде

Олена СТЕПОВА

«ДЕНЕЕРІВСЬКИЙ РЕГІОЛЕКТ»

ЯК СПОСІБ ОТРИМАТИ РОСІЙСЬКИЙ ГРАНТ ЗА «ПОРОЖНЯК»

У ДОНЕЦЬКОМУ НАВЧАЛЬНОМУ ЗАКЛАДІ, ЯКИЙ НАЗИВАЄ СЕБЕ «ДОНЕЦЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ», ЗАЯВИЛИ ПРО ІСНУВАННЯ ОСОБЛИВОЇ, «ДОНЕЦЬКОЇ» МОВИ

У Донецьку «вчені ДНР» уразили світову філологію «унікальним відкриттям»: вони заявили про існування особливої, «донецької» мови та навіть анонсували створення словника й методичного посібника з вивчення «донецького діалекту», що спричинило неабиякий резонанс серед українців. У соціальних мережах навіть з'явився новий мем: «Скажіть щось по-денеерівськи». Користувачі соцмереж іронічно зауважили, що невдовзі мають з'явитися й «луганські мовознавці» зі «словником луганських діалектів». Дехто згадав «проффесора» Януковича та «кровосісю» Азарова й поцікавився, чи немає в «міністерстві освіти та науки «ДНР» вакансій для цих «видатних» мовознавців.

У донецькому навчальному закладі, який називає себе «Донецький національний університет», про початок «висококласного» експерименту під назвою «Донецький регіолект» оголосила група колаборантів — покірних слуг і рабів ватажків-сепаратистів «донецької народної республіки», на чолі з «видатним професором» та завідувачем кафедри російської мови В'ячеславом Теркуловим.

«Досвідчені спеціалісти» різними методами намагаються винайти окрему «донецьку мову». Результатом наукового вивчення цієї «мови» та її витоків у межах «грандіозного» проекту стане створення не лише певних навчальних підручників і методичок, а й повноцінного словника.

«Ми починаємо розробку довгострокової теми «Донецький регіолект». У рамках роботи ми плануємо зібрати корпус російських текстів для наукових досліджень, потім проведемо етимологічний, лексичний і граматичний аналіз зібраного матеріалу», — зазначив Теркулов.

«Учені» ДонНУ вживають термін «регіолект» як загальну назву говорів, жаргонів, міських просторіч, які існують на одній території. Хоча сам Теркулов зміг назвати лише два притаманних саме «донецькому регіолекту» слова: «тормозок», що означає шахтарський сніданок, і «тремпель» — плічка для одягу. Він не зважив навіть на те, що перший термін уживають не тільки шахтарі Донбасу, а й Караганди, Солегорська, Воркути, Нарви та Кривого Рогу. А другим словом користується взагалі чимало людей.

Цікаво, чи буде в словнику записано слово «порожняк» — донецький жаргонізм, який виник у 40–50-х роках минулого століття та який означає «дурниці»? Особливо він став популярним завдяки колишньому президентові-втікачу Вікторові Януковичу, який свого часу в публічному виступі заявив: «Донбас порожняк не гонить!»

Виникає запитання, а чи не надихнув на таке «грунтовне» дослідження «донецької мови» «гаспадина» Теркулова виступ українських гумористів, котрі в одному із шоу висміяли ватажків терористичних «ДНР» та «ЛНР», які вигадують слова новоутвореної «країни», беручи за основу російські й українські інтерпретації, і схрещують їх, аби утворилося щось середнє? Тож у «ДНР» та «ЛНР» офіційною мовою стала «укурська», населення — «кацлами», а символом — «тризда».

— З одного боку, займатися пошуком діалектів — досить цікава ідея, але навчати цих слів студентів і вживати їх у повсякденному лексиконі безглуздо. За межами донецьких робітничих селищ розкинулася суцільноетнічна українська територія, тому в селах Донецької області люди розмовляють фонетично українською мовою. Вигадувати особливу «донецьку мову» немає сенсу, хіба що потрібно уважніше подивитися, під яким «соусом» подають цей «тормозок», і краще проаналізувати дії фіктивної влади «ДНР», — зауважив кандидат філологічних наук Валерій Федорович Чемес.

— ТИ ЗВІДКИ?
— Я З «ДНР».
— А СКАЖИ ЩОСЬ ДЕНЕЕРІВСЬКОЮ…

У розмові з кореспонденткою «Народної армії» доктор філологічних наук Галина Мацюк прокоментувала ситуацію:

— Слід було очікувати, що на тимчасово окупованій території втілюватиметься в життя проект про «самостійність» цієї території й за мовною ознакою: псевдодержавне утворення намагатиметься конструювати свій код як маркер «окремості». Якщо такого маркера немає, його створюватимуть як засіб комунікації, що свідчитиме про окремість від Української держави. До речі, загальноприйнятого значення терміна «регіолект» до цього часу немає. У деяких дослідженнях цей термін позначає міське мовлення, яке зазнає впливу місцевих говорів і просторіччя. Так само як мова регіону — теж неоднозначне поняття, що включає в себе елементи літературної мови, діалектів, жаргонів, соціолектів або просторіччя. Звідси виникає питання: регіональним варіантом якої національної мови, української чи російської, буде в дослідженні «донецький регіолект»?

За словами Галини Мацюк, В'ячеслав Теркулов — це колишній український русист, який очолює організацію «Донбасская ассоциация русистов». І те, що відбувається, — вияв політичної волі з боку путінської Росії й водночас реалізація тієї культурної та освітньої політики, яку здійснюють на окупованому Донбасі. У Донецьку такі дії називають «відновленням культурних зв'язків із Росією» і «зародженням нових культурних традицій».

Прагнення «донецьких учених» вивчати донецькі діалекти, підтверджуючи існування «донецької мови», пояснюють не тільки любов'ю до високої науки. Виявляється, проект «Донецький регіолект» виграв грант фонду «Русский мир» на третьому педагогічному форумі в Російській Федерації наприкінці 2016 року. Серед поданих 500 проектів було п'ять переможців: чотири проекти з Росії й один із Донецька. У РФ дуже зацікавлені реалізацією цього проекту. Очевидно, що це невипадково, тому що в недореспубліці вже давно працюють нові стандарти, які повністю анулювали українську державну ідеологію.

Учені «молодої республіки» в майбутньому мріють також вивчати «путінську» мову. Напевно, до лексикону останньої увійдуть такі вислови, як «мочить в сортирах…», «если бы у бабушки были половые органы дедушки…», «границы России нигде не заканчиваются…» тощо? Упевнена, такими темпами «путінська» й «донецька» «мови» посунуть навіть російську в питанні обов'язкового вивчення в навчальних закладах «ДНР». Українську вони вже посунули: з 2017 року її виключено з обов'язкової навчальної програми в школах «ДНР».

Богдана ДЕРЕШ

АНЕКДОТИ ВІД УКРАЇНЦІВ

Захарченко стривожений: у ліфт не можна, у машину не можна, у кафе й кави не можна. А тепер і в особистому кабінеті небезпечно…

***

Росіяни! Тільки не переплутайте: в Абхазії й Осетії ви за ополченців, у Чечні та Сирії — проти них, а на Донбасі — замість них!

***

Є інформація, що комбата «Сомалі» Гіві вбили сомалійські пірати за те, що він ганьбив їхню честь.

***

Нове в російській граматиці: слова «освободить» і «захватить» стали синонімами.

***

Росіяни ненавидять те, чого ніколи не бачили, — свободу, демократію, чесні вибори й… бандерівців.

***

Шанувальники літератури нетерпляче чекають зустрічі російського письменника Прилєпіна з читачами із ЗСУ.

***

«Ополченці» після штурму Авдіївки відмовилися від думки про похід на Лондон.

Бійці нерідко звертаються за консультацією щодо працевлаштування до Центру зайнятості та «прозорих» офісів Вінниці

«НАЙКРАЩА РЕАБІЛІТАЦІЯ — ЦЕ ХОРОША РОБОТА Й ГІДНА ЗАРПЛАТА ДЛЯ НАШИХ ХЛОПЦІВ»,

АБО ЯК У ВІННИЦІ ВИРІШУЮТЬ ПИТАННЯ ПРАЦЕВЛАШТУВАННЯ ВЕТЕРАНІВ АТО

«Допоможіть! Мій чоловік уже півроку як удома, роботи немає, знову горілку глушив і тихенько плакав усю ніч у подушку, винуватить себе, що живий...» — лунає черговий дзвінок у центр кризової психологічної допомоги. До таких розмов тут уже давно звикли. Бо хоч би скільки тренінгів та акцій відбувалося, хоч би скільки запевняли оточення, що посттравматичний стресовий розлад (ПТСР) — це нормально, доки кожен боєць не знайде своє місце в цивільному житті, ситуація кардинально не зміниться.

Пройшовши всі жахи війни, бійці досить часто не можуть подолати останній рубіж — звикнути до мирного життя. Адже…

— Після війни все, що ти знав про людей, увесь твій досвід можна викинути на смітник. Усе змінилося, — каже Олег Іванчук, демобілізований учасник АТО. — Спочатку тебе зустрічають із квітами, вигукують «Героям Слава!». А потім — бац, і все: ти сидиш без діла, дивишся в стелю, думаєш, що робити далі, як прогодувати сім'ю.

Слухаючи Олега та його побратимів, розумієш, що левова частка проблем зникне сама собою, коли воїни будуть працевлаштованими. Вінниця стала чи не першим українським містом, у якому питання працевлаштування бійців АТО почали вирішувати на рівні місцевої влади.

«СПОЧАТКУ ТЕБЕ ЗУСТРІЧАЮТЬ ІЗ КВІТАМИ, ВИГУКУЮТЬ «ГЕРОЯМ СЛАВА!». А ПОТІМ — БАЦ, І ВСЕ: ТИ СИДИШ БЕЗ ДІЛА, ДИВИШСЯ В СТЕЛЮ…»

Якщо вірити обіцянкам, півсотні атовцям осьось надійде пропозиція працювати охоронцями в школах міста. Планують, що це буде не просто «охоронний підряд», а окремий відділ поліції. Тобто офіційним місцем роботи атовців буде муніципальна поліція, а фактичним — міські школи. Про нововведення розповідає Андрій Грачов, начальник відділу допомоги воїнам АТО при Вінницькій ОДА. Андрій півроку провів під донецьким аеропортом. Як медик бригади врятував багато життів.

— На жаль, дуже часто від демобілізованих бійців можна почути фразу: «Я тут нікому не потрібен». Цю тенденцію треба негайно зупиняти. Найкраща реабілітація — це хороша робота й гідна зарплата для наших хлопців, — зазначає Андрій Грачов. — Поки що йдеться про працевлаштування п'ятдесяти бійців, яких буде залучено до охорони 15 шкіл. Тобто один освітній заклад контролюватимуть три людини, ще п'ятеро займатимуться організаційною роботою. Побачимо, як ця система запрацює. Та вірю, що досить швидко таким чином ми охопимо всі 36 міських шкіл. Отже, ми матимемо наочний урок патріотичного виховання школярів, діти знатимуть, що в їхній школі працює людина, яка захищала країну.

Заробітна плата в нових охоронців буде близько 4200 грн на руки після вирахування всіх податків. До того ж завдяки позмінній роботі зайнятою буде лише третина місяця. Тож цілком реально знайти підробіток на решту часу. Платитимуть зарплату з міського бюджету. Але вимоги до кандидатів досить серйозні: абикого до роботи в школі не допустять.

— Це і обов'язкова відсутність судимості та шкідливих звичок, і повага до дітей та педагогів, і культура й адекватність, — пояснює Андрій Грачов. — Також для прийняття на роботу треба буде надати довідку про те, що претендент на посаду пройшов психологічну реабілітацію. Ми маємо бути на 100 відсотків упевнені, що ця людина готова до роботи в соціумі. Переконаний, що цей проект поверне до мирного життя багатьох фронтовиків та якнайкраще вплине на мікроклімат у навчальних закладах Вінниці.

І адаптуватися до мирного життя, працюючи поруч із бойовими побратимами, буде значно простіше.

ШКОЛИ ВІННИЦІ ОХОРОНЯТИМУТЬ ВЕТЕРАНИ АТО

— Немає жодного замінника військового братерства в цивільному житті. Із цивільними друзями зв'язок не такий, — продовжує Андрій Грачов. — Тому ветерани АТО намагаються триматися разом навіть після повернення в рідні місця до своїх родин. І це непогано.

Чиновники запевняють, що Вінниця не обмежуватиметься згаданою півсотнею робочих місць. Є доручення всім департаментам і комунальним підприємствам шукати вакансії й надавати пропозиції стосовно можливих місць роботи для учасників АТО. Тим часом у місцевій службі зайнятості коментують, що проблема полягає не лише у відсутності відповідних вакансій, а й у мотивації бійців.

— Минулого року вдалося працевлаштувати 125 атовців, — коментує Світлана Кривенко, директор районного центру зайнятості міста Вінниці. — Нині на обліку перебувають близько 80 осіб. На жаль, більша частина вакансій передбачає мінімальну заробітну плату 3200 грн, тоді як середня виплата на випадок безробіття цій категорії населення становить близько 3700 грн. Тож у багатьох бійців виникає питання: «Навіщо працювати? Можна просто стояти на обліку в службі зайнятості». Зацікавити в цьому разі можна гідною заробітною платою, тож намагаємося шукати відповідні пропозиції.

Окрім допомоги з працевлаштуванням, вінницька влада допомагає матеріально як родинам загиблих, так і сім'ям поранених.

— Коли на Майдані загинув перший вінничанин, ми одразу ухвалили рішення виплатити його родині допомогу в розмірі 100 тис. грн, — коментує Лариса Попова, директор департаменту соціальної політики Вінницької міської ради. — З початком АТО це рішення почало діяти ще й стосовно ветеранів бойових дій. Наразі таку допомогу отримали вже 23 вінницькі родини. Допомагаємо також пораненим. Уже близько сотні осіб отримали допомогу — 25 тис. грн. Також надаємо безплатне харчування діткам, у яких на фронті загинули батьки. Закуповуємо їм шкільну та спортивну форму. А з початку цього року всіх військових, які вирушають у район АТО, буде застраховано.

Анастасія ОЛЕХНОВИЧ

НА ОДЕЩИНІ ВЕТЕРАНІВ АТО НАВЧАЮТЬ СТВОРЮВАТИ ВЛАСНИЙ БІЗНЕС

«Перепідготовка та соціальна адаптація військовослужбовців та членів їх родин в Україні» — так називається проект для демобілізованих бійців АТО, організаторами якого є Міністерство закордонних справ Норвегії та Міжнародний фонд соціальної адаптації.

У межах проекту вчити атовців підприємницькій діяльності почали в селищі Доброслав Лиманського району Одещини. Захід уперше в Україні організовано в сільській місцевості. 30 військовослужбовців та членів їхніх родин уже розпочали навчання за спеціальністю «Менеджмент підприємницької діяльності».

Заняття проводяться двічі на тиждень під керівництвом викладачів Південноукраїнського національного педагогічного університету ім. К. Д. Ушинського і Норвезького університету Nord.

За словами голови громадської організації «Ветерани АТО Лиманщини» Володимира Калюжного, за чотири місяці навчань колишні армійці набудуть усіх необхідних знань та навичок, щоби відкрити власну справу.

Виконавцями головної частини проекту є навчальні заклади України та Норвезький університет Nord, які організовують перепідготовку учасників проекту обсягом 500 академічних годин.

За результатами навчання кожен випускник отримає від українських навчальних закладів свідоцтво про професійну перепідготовку державного зразка і сертифікат від норвезького навчального закладу.

— Значний відсоток хлопців, що приходять з війни, відразу включаються в мирне життя і розуміють, що потрібно годувати сім'ї, потрібно щось зробити в цьому житті, — наголошує голова «Ветеранів АТО Лиманщини» Володимир Калюжний.

Наприклад, демобілізований військовий Олександр Конів обороняв Маріупольський напрямок. Повернувся додому в 2015-му. Розповідає: з передової у нього залишилися купа світлин та гнітючі спогади. Нещодавно Олександр вирішив започаткувати свою справу. Хоче відкрити в рідному селищі станцію техобслуговування і працевлаштувати побратимів. Та як саме розвивати власний бізнес — поки що не дуже розуміє. Тому й записався на навчальні курси.

Протягом року представники фонду обіцяють працевлаштувати всіх учасників проекту в компаніях, де потребують тих чи інших фахівців. Організатори проекту також обіцяють підтримку охочим будувати власний бізнес. У період з 2003-го по 2014 рік учасниками проекту стали понад шість тисяч осіб, серед яких близько двох тисяч членів сімей військовослужбовців.

Володимир ЗАВАДСЬКИЙ

ІГРИ НЕСКОРЕНИХ-2017: ДОДАТКОВИЙ КВАЛІФІКАЦІЙНИЙ РАУНД

ТРИВАЄ ВІДБІР КАНДИДАТІВ У КОМАНДУ, ЯКА ПРЕДСТАВЛЯТИМЕ НАШУ КРАЇНУ НА МІЖНАРОДНИХ ЗМАГАННЯХ У КАНАДІ

Учасники змагаються у веслуванні на тренажерах... та стрільбі з лука

У Києві на базі Центрального спортивного клубу Збройних Сил України відбувся додатковий кваліфікаційний етап відбору кандидатів для участі в міжнародних змаганнях Ігри Нескорених-2017. Нагадаємо, що до цього вже завершилися кваліфікаційні відбори у Львові, Києві та Одесі. Необхідність проведення додаткової кваліфікації виникла через велику кількість охочих узяти участь у змаганнях.

«Ігри Нескорених» (Invictus Games) — міжнародні спортивні змагання для військовослужбовців і ветеранів з обмеженими фізичними можливостями, набутими під час виконання службових обов'язків. Участь у змаганнях беруть команди від країн — членів НАТО, а також стратегічних партнерів Альянсу. Уперше Invictus Games відбулися 2014 року в Лондоні. Патроном Ігор є принц Гаррі Вельський. Invictus Games-2017 відбудуться у вересні в канадському місті Торонто.

Мета проекту — порушити питання спортивної реабілітації військовослужбовців і ветеранів, які повернулися з травмами та пораненнями, котрих вони зазнали внаслідок виконання службових обов'язків.

За статистикою, близько 40 відсотків учасників є представниками сектору безпеки та оборони України.

— Наші військові вже герої, бо вони змогли подолати себе й несприятливі життєві обставини, — сказав заступник Міністра молоді та спорту України з питань європейської інтеграції Микола Мовчан.

На початку квітня відбудуться національні змагання, під час яких кандидати, які пройшли кваліфікаційні відбори, змагатимуться в різних категоріях. У національних змаганнях братиме участь близько 130 ветеранів.

Як зауважили організатори, під час змагань буде визначено 30 осіб, які увійдуть до основного та резервного складу української команди. Під час остаточного відбору враховуватимуть результати учасників, показані впродовж попередніх етапів. Окрім того, заплановано спеціальне оцінювання учасників перегонів, адже серед них є чимало як майстрів спорту, так і тих, які беруть участь у змаганнях уперше. І зрозуміло, що їх не можна оцінювати однаково. Тому буде складено один список за найкращими спортивними результатами, а другий — за найкращою особистою динамікою.

— Якщо людина після тестувань щодня займалася й показала надзвичайну динаміку, навіть якщо цей результат фактично не є найкращим, то вона зможе потрапити в збірну України, — наголосила координаторка проекту Ігри Нескорених-2017 в Україні Оксана Горбач. — Інакше кажучи, щоб потрапити в команду, необов'язково мати спортивний розряд.

Окрім цього, в Іграх Нескорених є категоризація, що враховує особисті фізичні та психологічні травми учасників. У кожному виді спорту є п'ять-шість категорій, на які розподілено учасників, починаючи від тих, котрі мають психологічні поранення (контузії, посттравматичний стресовий розлад (ПТСР), і закінчуючи тими, що втратили кінцівки або частково є паралізованими. Тому учасники змагатимуться в окремих категоріях.

ДО ТОРОНТО У СКЛАДІ ЗБІРНОЇ УКРАЇНИ ПОЇДУТЬ 15 ОСІБ, ЯКІ ЗМАГАТИМУТЬСЯ В ТАКИХ ВИДАХ СПОРТУ, ЯК ПАУЕРЛІФТИНГ, ЛЕГКА АТЛЕТИКА (БІГ ТА ШТОВХАННЯ ЯДРА), ВЕЛОСПОРТ, ПЛАВАННЯ, СТРІЛЬБА З ЛУКА ТА ВЕСЛУВАННЯ НА ТРЕНАЖЕРАХ

До всеукраїнських змагань учасники тренуватимуться в спортивних закладах міських та обласних державних адміністрацій, а також у спортивних закладах Міністерства оборони України й Міністерства молоді та спорту України. Низка областей уже надали для цього комунальні будівлі разом із тренерами.

Загалом до складу збірної України, яка поїде в Торонто, увійде 15 осіб, котрі змагатимуться в таких видах спорту, як пауерліфтинг, легка атлетика (біг та штовхання ядра), велоспорт, плавання, стрільба з лука та веслування на тренажерах.

Окрім самих учасників, до складу офіційної делегації увійдуть супроводжуючі особи, а також група підтримки. Канадський організаційний комітет разом із 15 ветеранами запросив 30 членів їхніх родин і друзів. Для цієї делегації канадці оплатять проживання й транспортні затрати.

Після того як буде остаточно вибрано членів збірної України, організатори планують провести товариські зустрічі поміж збірними командами України, Естонії та Грузії.

Олена КРУГЛЄНЯ

РОЗПОВІДАЮТЬ УЧАСНИКИ ЗМАГАНЬ

Руслан КАМІНСЬКИЙ (ветеран війни в Афганістані, поранення зазнав унаслідок підриву міни):

— Про ці Ігри дізналися мої друзі й запропонували мені взяти в них участь. Я переконаний, що ветерани — це люди, які мають великі заслуги в суспільстві. І вони повинні отримати таку можливість, щоб їх побачив увесь світ.

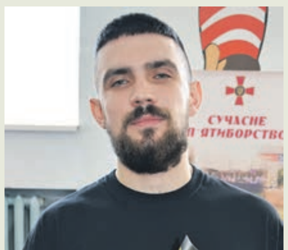
Євген ПОПЛАВСЬКИЙ (учасник АТО, поранення дістав на Світлодарській дузі 2015 року):

— Сьогодні я вперше стріляв зі спортивного лука. Результатом не дуже задоволений, бо вважаю, що міг би вистрілити краще. Про змагання мені розповів друг-прикордонник. Трохи вагався, але все ж таки вирішив спробувати.

Григорій ГЕРМАН (учасник АТО, осколкове поранення правого плеча дістав на Луганщині):

— 1 грудня в мене закінчився контракт зі Збройними Силами України. Після цього я зіткнувся з проблемами з пристосуванням до мирного життя і вирішив поспілкуватися з психологом. Під час консультації дізнався про ці змагання. До речі, переконаний, що спорт дуже допомагає адаптуватися після війни.

Олександр СОСОВСЬКИЙ (учасник АТО, офіцер запасу, підірвався на міні й зазнав закритої черепно-мозкової травми):

— Про Ігри Нескорених дізнався через соціальну мережу. Моя знайома запостила інформацію, і я побачив її. У збірну хочу потрапити, але розумію, що це дуже непросто, оскільки є велика конкуренція.

Мол. сержант Наталія Розвадовська, учасник АТО, м. Львів

«БЕРЕГИНІ В ПОГОНАХ»

Як повідомляла «Народна армія», 16 лютого підбито підсумки першого етапу регіонального конкурсу «Берегиня в погонах» серед жінок-військовослужбовців медичної служби Збройних Сил України.

Після оголошення фіналісток конкурсу, до редакції газети надійшло ще чимало пропозицій із військових медичних підрозділів ЗС України про бажання взяти участь у конкурсі й інших представниць цієї професії. Тому організатори конкурсу ухвалили рішення провести додатковий відбір учасниць.

Нагадуємо, що фінальний етап конкурсу та оголошення переможниць відбудеться 8–9 березня 2017 року в Центрі медичної реабілітації та санаторного лікування «Трускавецький».

Тож зустрічайте фіналісток додаткового етапу конкурсу.

Мол. сержант Аліна Стеценко, учасник АТО, м. Харків

Солдат Іванна Поліщук, м. Луцьк

Мол. сержант Олена Крамаревська, учасник АТО, м. Маріуполь

Мол. сержант Ульяна Березницька, учасник АТО, м. Маріуполь

Ст. сержант Тетяна Марусяк, учасник АТО, м. Львів

Капітан м/с Ірина Тинчук, учасник АТО, м. Мукачеве

Мол. сержант Леся Дрозд, учасник АТО, с. Луганське

Ст. солдат Лілія Скрипченко, учасник АТО, смт Черкаське

Мол. сержант Юлія Гіржева, учасник АТО, м. Миколаїв

Солдат Мирослава Білойван, учасник АТО, м. Покровськ

Інформація КЕВ м. Львова про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності з метою визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати: для продовження договорів оренди нерухомого військового майна, що знаходиться на балансі КЕВ м. Львова:

№ п/п	Опис об'єкта оцінки	Площа, кв.м	Адреса об'єкта оцінки	Запланована дата оцінки
1	Нежитлове приміщення у будівлі №78 в/м №400 під розміщення складу	22,0	Львівська обл., Пустомитівський р-н, смт Щирець, вул. С.Бандери, 6	На фактичну дату
2	Нежитлові приміщення у будівлі №27 (медпункт) в/м №135 під розміщення буфету, що не здійснює продаж товарів підакцизної групи у військових частинах	16,7	м.Львів, вул. Стрийська, 88	На фактичну дату

Назва і місце розташування органу, що проводить конкурс: КЕВ м. Львова, адреса: 79007, м. Львів, вул. Батуринська, 2.

Основні умови конкурсу: у конкурсі беруть участь суб'єкти оціночної діяльності, які отримали сертифікат суб'єкта оціночної діяльності, мають чинне кваліфікаційне свідоцтво оцінювача за відповідними напрямами оцінки майна та спеціалізаціями в межах таких напрямів, мають свідоцтво про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності та у визначений термін надали необхідні документи.

Кінцевий термін прийому документів на конкурс: конкурсні пропозиції подаються в окремому конверті з написом «На конкурс», запечатаному печаткою учасника конкурсу. Кінцевий термін прийняття документів на конкурс — за 4 робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно). **Конкурс буде проведено о 10.00 через 14 календарних днів після публікації повідомлення в газеті** в КЕВ м. Львова за адресою: 79007, м.Львів, вул. Батуринська, 2.

Телефон для довідок: (0322) 55-74-80.

Для участі в конкурсі учасник подає на розгляд конкурсної комісії такі документи:

1. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються позначкою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

2. Документація подається в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться, та включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності за встановленою формою; копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

3. Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо ціни виконання робіт, калькуляції витрат, пов'язаних з виконанням робіт, а також строк виконання робіт.

***

Командування Військового інституту телекомунікацій та інформатизації оголошує конкурс на заміщення вакантних посад:

1. Старший викладач ВНЗ кафедри побудови телекомунікаційних систем факультету телекомунікаційних систем (працівник ЗСУ).

Кваліфікаційні вимоги: особа, яка має досвід учасника бойових дій, ступінь вищої освіти «магістр» або досвід військової служби на посадах за фахом, ступінь вищої освіти «магістр», або вчене звання доцента (СНС) або науковий ступінь, або викладач без наявності наукового ступеня і вченого звання, який має не менше п'яти років стажу науково-педагогічної роботи та видані навчально-методичні посібники, наукові праці.

2. Викладач кафедри фізичного виховання, спеціальної фізичної підготовки і спорту, ШПК «майор».

3. Викладач кафедри фізичного виховання, спеціальної фізичної підготовки і спорту, ШПК «майор».

Кваліфікаційні вимоги: особа, яка має досвід учасника бойових дій, ступінь вищої освіти «магістр» або досвід військової служби на посадах за фахом, ступінь вищої освіти «магістр», або ступінь вищої освіти «магістр», або випускник ад'юнктури (аспірантури).

4. Начальник науково-дослідного відділу (комплексних систем захисту інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах) наукового центру зв'язку та інформатизації, ШПК «підполковник».

Кваліфікаційні вимоги: особа, яка має досвід учасника бойових дій, ступінь вищої освіти «магістр» або, як правило, має вчене звання (науковий ступінь) та досвід організації науково-дослідної роботи у відповідній галузі знань.

5. Провідний науковий співробітник науково-дослідного відділу (супроводження та впровадження робіт зі створення ЄАСУ, комплексів та засобів зв'язку, автоматизації та захисту інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах) наукового центру зв'язку та інформатизації, ШПК «підполковник».

6. Провідний науковий співробітник науково-дослідного відділу (розвитку інформаційних систем) наукового центру зв'язку та інформатизації (працівник ЗСУ).

Кваліфікаційні вимоги: особа, яка має досвід учасника бойових дій, ступінь вищої освіти «магістр» або, як правило, має вчене звання (науковий ступінь) або стаж не менше п'яти років науково-дослідної (науково-педагогічної) роботи у відповідній галузі знань.

7. Науковий співробітник науково-дослідного відділу (розвитку телекомунікаційних систем) наукового центру зв'язку та інформатизації (працівник ЗСУ).

8. Науковий співробітник науково-дослідного відділу (розвитку засобів радіорелейного, тропосферного, проводового зв'язку) (працівник ЗСУ).

Кваліфікаційні вимоги: особа, яка має досвід учасника бойових дій, ступінь вищої освіти «магістр» або має повну вищу освіту та досвід науково-дослідної (науково-педагогічної) роботи у відповідній галузі знань, випускник ад'юнктури (аспірантури).

9. Молодший науковий співробітник науково-дослідного відділу (розвитку інформаційних систем) наукового центру зв'язку та інформатизації, ШПК «капітан».

10. Молодший науковий співробітник науково-дослідного відділу (радіо- і супутникових систем) наукового центру зв'язку та інформатизації, ШПК «капітан».

11. Молодший науковий співробітник науково-дослідної лабораторії (спеціальних досліджень) наукового центру зв'язку та інформатизації, ШПК «капітан».

12. Молодший науковий співробітник науково-дослідного відділу (супроводження та впровадження робіт зі створення ЄАСУ, комплексів та засобів зв'язку, автоматизації та захисту інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах) наукового центру зв'язку та інформатизації, ШПК «капітан».

Кваліфікаційні вимоги: особа, яка має повну вищу освіту, випускник ад'юнктури (аспірантури).

Для участі в конкурсі надсилаються такі документи (матеріали): рапорт, який подається особою офіцерського складу за командою; автобіографія; копії документів про освіту та кваліфікацію; службова характеристика; копія службової картки; медична характеристика; довідка про проходження військової служби; копії документів про науковий ступінь і вчене звання за наявності; список наукових праць (винаходів) за наявності; письмова згода на збір та обробку персональних даних.

Конкурс відбудеться 20 березня 2017 року.

Термін подання документів до конкурсної комісії — до 10 березня 2017 року за адресою: 01011, м. Київ-11, вул. Московська, 45/1, Військовий інститут телекомунікацій та інформатизації.

По довідки звертатися за телефоном: (044) 256-23-38.

***

Науково-методичний центр кадрової політики Міністерства оборони України оголошує конкурс на заміщення вакантних посад

1. Посади, які заміщують військовослужбовці:

1.1. Командування:

заступник начальника центру з наукової роботи, ШПК «полковник», посадовий оклад — 1649–1746 грн.

1.2. Науково-інформаційне відділення:

1.2.1. Начальник відділення, ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1390–1480 грн.

1.2.2. Старший науковий співробітник, ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1380–1460 грн.

1.3. Науково-дослідний відділ (кадрової політики):

1.3.1. Начальник відділу, ШПК «полковник», посадовий оклад — 1490–1590 грн.

1.3.2. Провідний науковий співробітник, ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1400–1500 грн.

1.4. Науково-дослідний відділ (новітніх технологій кадрового менеджменту):

1.4.1. Начальник відділу, ШПК «полковник», посадовий оклад — 1490–1590 грн.

1.4.2. Заступник начальника відділу, ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1415–1510 грн.

1.4.3. Старший науковий співробітник, ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1380–1460 грн.

1.5. Науково-дослідний відділ (проблем психологічного вивчення особового складу):*

1.5.1. Начальник відділу, ШПК «полковник», посадовий оклад — 1490–1590 грн.

1.5.2. Заступник начальника відділу, ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1415–1510 грн.

1.5.3. Провідний науковий співробітник, ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1400–1500 грн.

1.5.4. Старший науковий співробітник, ШПК «підполковник», посадовий оклад — 1380–1460 грн.

1.5.5. Науковий співробітник, ШПК «майор», посадовий оклад — 1180–1250 грн.

1.5.6. Молодший науковий співробітник, ШПК «капітан», посадовий оклад — 1135–1160 грн.

*** — при відборі кандидатів на заміщення вакантних посад враховується наявність теоретичних знань та практичних навичок роботи на комп'ютерному технічному засобі (поліграф) та відповідна підготовка.**

2. Посади, які заміщують працівники Збройних Сил України:

2.1. Науково-інформаційне відділення:

2.1.1. Старший науковий співробітник, посадовий оклад — 3872–5136 грн.

2.1.2. Науковий співробітник, посадовий оклад — 3392–4800 грн.

2.2. Науково-дослідний відділ (кадрової політики):

2.2.1. Провідний науковий співробітник, посадовий оклад — 4128–5472 грн.

2.2.2. Старший науковий співробітник, посадовий оклад — 3872–5136 грн.

2.2.3. Науковий співробітник, посадовий оклад — 3392–4800 грн.

2.2.4. Молодший науковий співробітник, посадовий оклад — 2912–4128 грн.

2.3. Науково-дослідний відділ (новітніх технологій кадрового менеджменту):

2.3.1. Провідний науковий співробітник, посадовий оклад — 4128–5472 грн.

2.3.2. Старший науковий співробітник, посадовий оклад — 3872–5136 грн.

2.3.3. Науковий співробітник, посадовий оклад — 3392–4800 грн.

2.3.4. Молодший науковий співробітник, посадовий оклад — 2912–4128 грн.

2.4. Науково-дослідний відділ (проблем психологічного вивчення особового складу):*

2.4.1. Провідний науковий співробітник, посадовий оклад — 4128–5472 грн.

2.4.2. Старший науковий співробітник, посадовий оклад — 3872–5136 грн.

2.4.3. Науковий співробітник, посадовий оклад — 3392–4800грн.

*** — при відборі кандидатів на заміщення вакантних посад враховується наявність теоретичних знань та практичних навичок роботи на комп'ютерному технічному засобі (поліграф) та відповідна підготовка.**

Кваліфікаційні вимоги до посад, які заміщують військовослужбовці

Посаду заступника начальника центру з наукової роботи можуть обіймати особи офіцерського складу, які мають вчене звання (науковий ступінь), досвід організації науково-дослідної роботи не менше 10 років, повну вищу військову освіту відповідного професійного спрямування оперативно-тактичного рівня з освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра (спеціаліста).

Посаду начальника науково-інформаційного відділення можуть обіймати особи офіцерського складу, які мають вчене звання (науковий ступінь), досвід організації науково-дослідної роботи, повну вищу військову освіту відповідного професійного спрямування тактичного рівня з освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра (спеціаліста).

Посаду старшого наукового співробітника науково-інформаційного відділення можуть обіймати особи офіцерського складу, які мають вчене звання (науковий ступінь), досвід організації науково-дослідної роботи, повну вищу військову освіту відповідного професійного спрямування тактичного рівня з освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра (спеціаліста).

Посаду начальника науково-дослідного відділу (кадрової політики) можуть обіймати особи офіцерського складу, які мають вчене звання (науковий ступінь), досвід організації науково-дослідної роботи, повну вищу військову освіту відповідного професійного спрямування оперативно-тактичного рівня з освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра (спеціаліста).

Посаду провідного наукового співробітника науково-дослідного відділу (кадрової політики) можуть обіймати особи офіцерського складу, які мають вчене звання (науковий ступінь), досвід організації науково-дослідної роботи, повну вищу військову освіту відповідного професійного спрямування тактичного рівня з освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра (спеціаліста).

Посаду начальника науково-дослідного відділу (новітніх технологій кадрового менеджменту) можуть обіймати особи офіцерського складу, які мають вчене звання (науковий ступінь), досвід організації науково-дослідної роботи, повну вищу військову освіту відповідного професійного спрямування оперативно-тактичного рівня з освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра (спеціаліста).

Посаду заступника начальника науково-дослідного відділу (новітніх технологій кадрового менеджменту) можуть обіймати особи офіцерського складу, які мають вчене звання (науковий ступінь), досвід організації науково-дослідної роботи, повну вищу військову освіту відповідного професійного спрямування оперативно-тактичного рівня з освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра (спеціаліста).

Посаду провідного наукового співробітника науково-дослідного відділу (новітніх технологій кадрового менеджменту) можуть обіймати особи офіцерського складу, які мають вчене звання (науковий ступінь), досвід організації науково-дослідної роботи, повну вищу військову освіту відповідного професійного спрямування тактичного рівня з освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра (спеціаліста).

Посаду начальника науково-дослідного відділу (проблем психологічного вивчення особового складу) можуть обіймати особи офіцерського складу, які мають вчене звання (науковий ступінь), досвід організації науково-дослідної роботи, повну вищу військову освіту відповідного професійного спрямування оперативно-тактичного рівня з освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра (спеціаліста).

Посаду заступника начальника науково-дослідного відділу (проблем психологічного вивчення особового складу) можуть обіймати особи офіцерського складу, які мають вчене звання (науковий ступінь), досвід організації науково-дослідної роботи, повну вищу військову освіту відповідного професійного спрямування оперативно-тактичного рівня з освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра (спеціаліста).

Посаду провідного (старшого) наукового співробітника науково-дослідного відділу (проблем психологічного вивчення особового складу) можуть обіймати особи офіцерського складу, які мають вчене звання (науковий ступінь), досвід організації науково-дослідної роботи, повну вищу військову освіту відповідного професійного спрямування тактичного рівня з освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра (спеціаліста).

Посаду наукового співробітника науково-дослідного відділу (проблем психологічного вивчення особового складу) можуть обіймати особи офіцерського складу, які мають стаж роботи (служби) за відповідною спеціальністю не менше ніж п'ять років (за наявності наукового ступеня або вченого звання — без пред'явлення вимог до стажу), досвід організації науково-дослідної роботи, повну вищу військову освіту відповідного професійного спрямування тактичного рівня з освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра (спеціаліста).

Посаду молодшого наукового співробітника науково-дослідного відділу (проблем психологічного вивчення особового складу) можуть обіймати особи офіцерського складу, які мають стаж роботи (служби) за відповідною спеціальністю не менше ніж три роки (за наявності наукового ступеня або вченого звання — без пред'явлення вимог до стажу), досвід організації науково-дослідної роботи, повну вищу військову освіту відповідного професійного спрямування тактичного рівня з освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра (спеціаліста).

В окремих випадках на вищезазначені посади можуть призначатися висококваліфіковані фахівці з військ, військових навчальних закладів (установ, організацій) без наукового ступеня або вченого звання.

Кваліфікаційні вимоги до посад, які заміщують працівники Збройних Сил України

На посаду старшого наукового співробітника науково-організаційного відділення може бути призначено осіб, які є громадянами України, вільно володіють українською мовою, мають науковий ступінь (вчене звання) та стаж роботи (служби) за відповідною спеціальністю (в окремих випадках на зазначену посаду можуть призначати висококваліфікованих фахівців з військ, військових навчальних закладів (установ, організацій) без наукового ступеня або вченого звання), досвід організації науково-дослідної роботи, повну вищу освіту відповідного професійного спрямування з освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра (спеціаліста).

На посаду наукового співробітника науково-організаційного відділення може бути призначено осіб, які є громадянами України, вільно володіють українською мовою, мають науковий ступінь (вчене звання) та стаж роботи (служби) за відповідною спеціальністю (в окремих випадках на зазначену посаду можуть призначати висококваліфікованих фахівців з військ, військових навчальних закладів (установ, організацій) без наукового ступеня або вченого звання), досвід організації науково-дослідної роботи, повну вищу освіту відповідного професійного спрямування з освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра (спеціаліста).

На посаду провідного наукового співробітника науково-дослідного відділу (кадрової політики) може бути призначено осіб, які є громадянами України, вільно володіють українською мовою, мають науковий ступінь (вчене звання) та стаж роботи (служби) за відповідною спеціальністю не менше 10 років, досвід організації науково-дослідної роботи, повну вищу освіту відповідного професійного спрямування з освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра (спеціаліста).

На посаду старшого наукового співробітника науково-дослідного відділу (кадрової політики) може бути призначено осіб, які є громадянами України, вільно володіють українською мовою, мають науковий ступінь (вчене звання) та стаж роботи (служби) за відповідною спеціальністю не менше ніж п'ять років (у окремих випадках на зазначену посаду можуть призначати висококваліфікованих фахівців з військ, військових навчальних закладів (установ, організацій) без наукового ступеня або вченого звання), досвід організації науково-дослідної роботи, повну вищу освіту відповідного професійного спрямування з освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра (спеціаліста).

На посаду наукового (молодшого наукового) співробітника науково-дослідного відділу (кадрової політики) може бути призначено осіб, які є громадянами України, вільно володіють українською мовою, мають науковий ступінь (вчене звання) та стаж роботи (служби) за відповідною спеціальністю (в окремих випадках на зазначену посаду можуть призначати висококваліфікованих фахівців з військ, військових навчальних закладів (установ, організацій) без наукового ступеня або вченого звання), досвід організації науково-дослідної роботи, повну вищу освіту відповідного професійного спрямування з освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра (спеціаліста).

На посаду провідного наукового співробітника науково-дослідного відділу (новітніх технологій кадрового менеджменту) може бути призначено осіб, які є громадянами України, вільно володіють українською мовою, мають науковий ступінь (вчене звання) та стаж роботи (служби) за відповідною спеціальністю не менше ніж 10 років, досвід організації науково-дослідної роботи, повну вищу освіту відповідного професійного спрямування з освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра (спеціаліста).

На посаду старшого наукового співробітника науково-дослідного відділу (новітніх технологій кадрового менеджменту) може бути призначено осіб, які є громадянами України, вільно володіють українською мовою, мають науковий ступінь (вчене звання) та стаж роботи (служби) за відповідною спеціальністю не менше ніж п'ять років (в окремих випадках на зазначену посаду можуть призначати висококваліфікованих фахівців з військ, військових навчальних закладів (установ, організацій) без наукового ступеня або вченого звання), досвід організації науково-дослідної роботи, повну вищу освіту відповідного професійного спрямування з освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра (спеціаліста).

На посаду наукового (молодшого наукового) співробітника науково-дослідного відділу (новітніх технологій кадрового менеджменту) може бути призначено осіб, які є громадянами України, вільно володіють українською мовою, мають науковий ступінь (вчене звання) та стаж роботи (служби) за відповідною спеціальністю (в окремих випадках на зазначену посаду можуть призначати висококваліфікованих фахівців з військ, військових навчальних закладів (установ, організацій) без наукового ступеня або вченого звання), досвід організації науково-дослідної роботи, повну вищу освіту відповідного професійного спрямування з освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра (спеціаліста).

На посаду провідного наукового співробітника науково-дослідного відділу (проблем психологічного вивчення особового складу) може бути призначено осіб, які є громадянами України, вільно володіють українською мовою, мають науковий ступінь (вчене звання) та стаж роботи (служби) за відповідною спеціальністю не менше ніж 10 років, досвід організації науково-дослідної роботи, повну вищу освіту відповідного професійного спрямування з освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра (спеціаліста).

На посаду старшого наукового співробітника науково-дослідного відділу (проблем психологічного вивчення особового складу) може бути призначено осіб, які є громадянами України, вільно володіють українською мовою, мають науковий ступінь (вчене звання) та стаж роботи (служби) за відповідною спеціальністю не менше ніж п'ять років (в окремих випадках на зазначену посаду можуть призначати висококваліфікованих фахівців з військ, військових навчальних закладів (установ, організацій) без наукового ступеня або вченого звання), досвід організації науково-дослідної роботи, повну вищу освіту відповідного професійного спрямування з освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра (спеціаліста).

На посаду наукового співробітника науково-дослідного відділу (проблем психологічного вивчення особового складу) може бути призначено осіб, які є громадянами України, вільно володіють українською мовою, мають науковий ступінь (вчене звання) та стаж роботи (служби) за відповідною спеціальністю (в окремих випадках на зазначену посаду можуть призначати висококваліфікованих фахівців з військ, військових навчальних закладів (установ, організацій) без наукового ступеня або вченого звання), досвід організації науково-дослідної роботи, повну вищу освіту відповідного професійного спрямування з освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра (спеціаліста).

Офіцери для участі в конкурсі надсилають такі документи (матеріали): рапорт, який подається особою офіцерського складу за командою; автобіографія; копії документів про освіту та кваліфікацію; копії документів про науковий ступень і вчене звання; службова характеристика; службова картка; медична книжка; довідка про проходження військової служби; список наукових праць (винаходів).

Працівники для участі в конкурсі надсилають такі документи (матеріали): заява; автобіографія; копії документів про освіту та кваліфікацію; копії документів про науковий ступінь і вчене звання; службова характеристика; копія паспорта; копія ідентифікаційного коду; копія трудової книжки; список наукових праць (винаходів).

Дата проведення конкурсу — 11 квітня 2017 року.

Термін подання документів — до 04 квітня 2017 року включно.

Документи надсилаються на адресу: 03113, м. Київ-113, проспект Перемоги, 55/2, Науково-методичний центр кадрової політики Міністерства оборони України.

Додаткова інформація щодо основних функціональних обов'язків та умов оплати праці за тел.: (044) 454-73-35.

***

Міністерство оборони України оголошує конкурс на заміщення вакантної посади начальника Національного університету оборони України імені Івана Черняховського, ШПК «генерал-полковник», посадовий оклад згідно зі штатом — 2320 грн.

Кваліфікаційні вимоги: особи офіцерського складу, які мають науковий ступінь, учене звання, оперативно-стратегічний рівень військової освіти, стаж науково-педагогічної (наукової) діяльності не менше як десять років, а також досвід військової служби на командних посадах в органах військового управління, або особи офіцерського складу, які мають оперативно-стратегічний рівень військової освіти, досвід учасника бойових дій та військової служби на посадах керівного складу в органах військового управління стратегічного та оперативного рівнів не менше як десять років.

Для участі в конкурсі надсилають такі документи:

— рапорт (заяву) кандидата;

— автобіографію;

— копії документів про освіту та кваліфікацію, науковий ступінь, учене звання;

— службову характеристику;

— службову картку;

— медичну книжку;

— довідку про проходження військової служби (трудову діяльність);

— список наукових праць (винаходів).

Термін подання документів — шістдесят днів із дня опублікування оголошення в газеті.

Дата проведення конкурсу — 18.05.2017 р.

Документи надсилають на адресу: 03168, м. Київ-168, Повітрофлотський просп., 6, голові конкурсної комісії Міністерства оборони України.

БЕРДИЧІВ — МІСТО, ДЕ БУВАЛИ ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ, БАЛЬЗАК ТА ШОПЕН

У XIX столітті Бердичів був одним з найбільших торговельних та промислових центрів України

Походження назви міста має декілька версій. Дехто вважає, що Бердичем могла називатися людина, яка жила поблизу урвища на горі, адже в перекладі зі старослов'янської мови «бердо» означає урвище. Існує також припущення, що його походження зумовлено поширеною в ті часи зброєю — бойовою сокирою — бердишем, або походить від перегуків вартових, які один одному гукали слово «бердо», тобто «слухай». За іншою версією назва міста походить від бердників — майстрів, що виробляли бердо — різновид ткацького гребеня. Також місто могло отримати назву від кочового племені берендеїв або берендичів, племені з тюркської групи.

Під час Визвольної війни українського народу проти Речі Посполитої в околицях Бердичева, який був розташований на головному шляху руху військ, неодноразово бував гетьман Богдан Хмельницький. Тому існує легенда, згідно з якою назва Богданівського лісу в Бердичівському районі походить від розташованої колись в ньому ставки гетьмана.

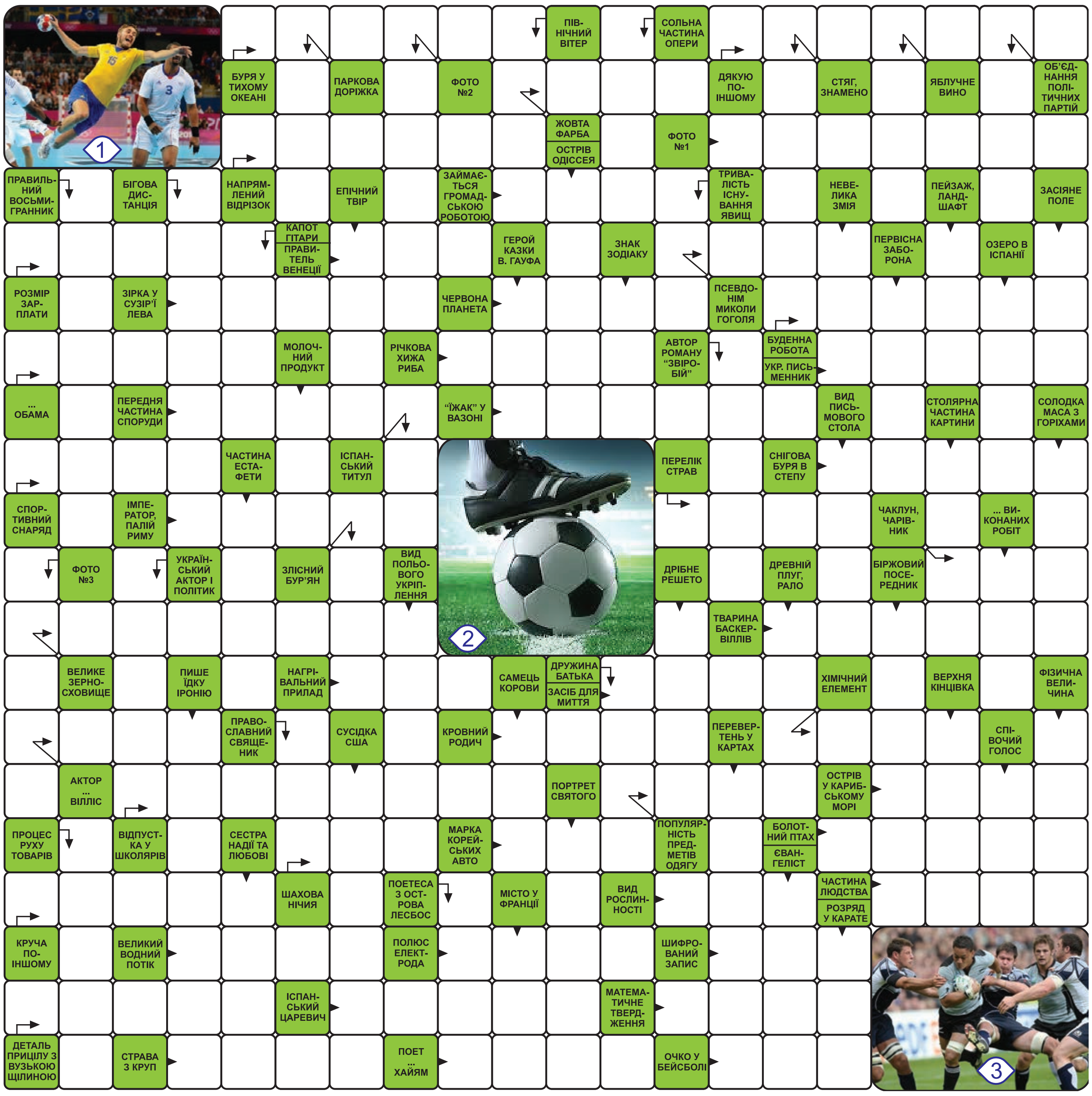
У XIX ст. Бердичів стає значним торговельним центром Східної Європи. Адже географічне розташування бердичівських земель дуже вдале — родючі землі та пасовища, велика кількість лісів, поклади руди та глини, перетин основних торгових шляхів — усе це приваблювало сюди велику кількість різних талановитих людей. Якийсь час у місті мешкали письменник Шолом-Алейхем і композитор Фредерік Шопен. А в костелі святої Варвари знаменитий французький письменник, майстер критичного реалізму Оноре де Бальзак вінчався із польською графинею Евеліною Ганською.

Дивлячись на місто сьогодні, можна сказати, що різноманітні історичні події надали йому неповторний вигляд. Тут дивним чином переплелись українська, польська та єврейська культури, що і позначилося на окремій архітектурі міста та знаменитому менталітеті його мешканців.

Володимир КОРНІЯКА

Свято-Миколаївський собор

Сканворд підготував Василь СОЛТИС, Тернопіль

ГОВОРІМО ПРАВИЛЬНО!

КОПІТКИЙ ЧИ КРОПІТКИЙ?

Чи відзначаються за значенням слова копіткий і кропіткий та що вони означають? Ці слова не так давно ввійшли в українську мову, вони синоніми й означають «той, який вимагає багато уваги, часу, зусиль і терпіння». Їх уживають тоді, коли йдеться про якусь роботу: копітка (кропітка) робота.

Близькозвучним до них є прикметник клопітливий, або клопіткий (що походить від слова клопіт), він означає «турботливий», «неспокійний».

А ось те, що вимагає особливої точності, називаємо скрупульозним. З власного досвіду знаю, що багато людей неправильно пишуть це слово. Зверніть увагу: скрупульозний, а не скурпульозний. Слово скрупул походить із латини, у якій воно означає «маленький гострий камінчик», колись цим словом називали ще й одиницю ваги.

З книжки «100 експрес-уроків української» Олександра АВРАМЕНКА

СМІЄМОСЬ, ОТЖЕ, НЕ ЗДАЄМОСЬ!

— Любий, що ти робиш?

— Свідоцтво про шлюб читаю.

— Навіщо?

— Термін придатності шукаю!

***

Допитують гуцула:

— То ви вкрали гроші?

— Нє, не я.

— А ви маєте алібі?

— А шо то таке?

— Ну вас хтось бачив тоді, коли пропали гроші?

— Слава Богу, ніхто!

РЕДАКЦІЙНА КОЛОНКА

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ

Реєстраційне свідоцтво КВ № 2026 від 25.06.1996 р.

Газета надрукована у друкарні ТОВ «Мега-Поліграф» (вул. Марка Вовчка, 12/14, м. Київ, 04073).

Наклад 27064 Замовлення 52911

Ціна вроздріб – договірна

НАРОДНА АРМІЯ

Головний редактор Роман ДРАПАК

Чергові по номеру — Вадим КОВАЛЬОВ, Андрій ЛИСЕНКО

Провідний літературний співробітник — Наталія ШАРОЙКО

Адреса редакції: вул. Мельникова, 24, м. Київ, 04050

e-mail: n_army@army.kiev.ua

http://www.na.mil.gov.ua

Відділ передплати: тел.: (044) 489-50-12

Рр — Реклама редакції (подається безкоштовно)

Р — Реклама платна

Листування з читачами тільки на сторінках газети. Відповідальність за достовірність інформації та реклами несуть автори та рекламодавці. Редакція може не поділяти погляди автора. При передруку матеріалів посилання на «Народну армію» обов'язкове.

ISSN 1029-9114

9771029911004